

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-170-00

Druk nr 2535

Warszawa, 8 stycznia 2001 r.

Pan

Maciej Płażyński

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy - Prawo bankowe** wraz z projektem aktu wykonawczego.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust.3b Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

Projekt**USTAWA****z dnia****o zmianie ustawy - Prawo bankowe.****Art. 1.**

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063 i Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 40, poz. 399 oraz z 2000 r. Nr 93, poz. 1027, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191, Nr 116, poz. 1216 i Nr 119, poz. 1252) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dodaje się pkt 5-23 w brzmieniu:

“5) pieniądź elektroniczny - wartość pieniężna stanowiąca elektroniczny odpowiednik znaków pieniężnych, która spełnia łącznie następujące warunki:

- a) jest przechowywana na elektronicznych nośnikach informacji,
- b) jest wydawana do dyspozycji na podstawie umowy w zamian za środki pieniężne o nominalnej wartości nie mniejszej niż ta wartość,
- c) jest przyjmowana jako środek płatniczy przez przedsiębiorców innych niż wydający ją do dyspozycji,

6) znaczny pakiet akcji lub udziałów - posiadane przez bank bezpośrednio lub pośrednio pakiety akcji lub udziałów w podmiocie, wniesione dopłaty w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością lub wkłady w spółce komandytowej lub komandytowo – akcyjnej oraz sumy komandytowe w spółce komandytowej lub komandytowo – akcyjnej, spełniające co najmniej jeden z poniższych warunków:

- a) pakiet stanowi co najmniej 10% kapitału podmiotu,
- b) pakiet uprawnia do wykonywania co najmniej 10% głosów w organie stanowiącym podmiotu lub umożliwia wywieranie znaczącego wpływu na zarządzanie podmiotem,
- c) wartość pakietu, według wyceny przyjętej w celu sporządzenia sprawozdania finansowego, stanowi co najmniej 10% funduszy własnych banku,

7) instytucja finansowa – podmiot nie będący bankiem, który łącznie co najmniej 75 % przychodów uzyskuje z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w zakresie:

- a) nabywania i zbywania udziałów lub akcji,
- b) udzielania pożyczek ze środków własnych,
- c) udostępniania składników majątkowych na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze,

- d) świadczenia usług w przedmiocie nabywania i zbywania wierzytelności,
 - e) świadczenia usług związanych z transferem środków pieniężnych,
 - f) emitowania instrumentów płatniczych i administrowania nimi,
 - g) udzielania gwarancji, poręczeń lub zaciągania innych zobowiązań nie ujmowanych w bilansie,
 - h) prowadzenia na rachunek własny lub rachunek innej osoby fizycznej lub prawnej obrotu:
 - w zakresie operacji terminowych,
 - instrumentami rynku pieniężnego,
 - zbywalnymi papierami wartościowymi,
 - i) uczestniczenia w emisji akcji lub świadczenia usług związanych z taką emisją,
 - j) świadczenia usług w zakresie zarządzania aktywami,
 - k) świadczenia usług w zakresie doradztwa finansowego, w tym inwestycyjnego,
 - l) świadczenia usług brokerskich na rynku pieniężnym,
- 8) podmiot dominujący – podmiot:
- a) który posiada większość głosów w organach innego podmiotu (zależnego), także na podstawie porozumień z innymi uprawnionymi lub,
 - b) który jest uprawniony do powoływania lub odwoływania większości członków organów innego podmiotu (zależnego) lub,
 - c) w którym co najmniej połowa członków organu zarządzającego drugiego podmiotu (zależnego) jest jednocześnie członkami organu zarządzającego lub osobami pełniącymi funkcje kierownicze pierwszego podmiotu bądź innego podmiotu pozostającego z tym pierwszym w stosunku zależności lub,
 - d) który w inny sposób może wywierać znaczący wpływ na inny podmiot (zależny),
- 9) podmiot zależny – podmiot, w stosunku do którego inny podmiot jest podmiotem dominującym, przy czym wszystkie podmioty zależne od tego podmiotu uważa się również za podmioty zależne od pierwotnego podmiotu dominującego,
- 10) holding finansowy – grupa co najmniej dwóch podmiotów, w której podmiotem dominującym jest instytucja finansowa, a w skład grupy wchodzi wyłącznie lub w większości banki lub instytucje finansowe i przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank,
- 11) holding o działalności mieszanej - grupa co najmniej dwóch podmiotów, w której podmiotem dominującym jest podmiot nie będący bankiem ani instytucją finansową, a przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank,
- 12) przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych – podmiot, którego podstawowa działalność ma charakter pomocniczy w stosunku do podstawowej działalności jednego lub więcej banków, a w szczególności polega na zarządzaniu własnym lub powierzonym majątkiem lub świadczeniu usług w zakresie przetwarzania danych,
- 13) właściwe władze nadzorcze – władze uprawnione na mocy obowiązujących przepisów do sprawowania nadzoru nad podmiotami działającymi na rynku finansowym,

- 14) znaczący wpływ – zdolność do udziału w podejmowaniu decyzji w zakresie wyznaczania kierunków polityki finansowej i operacyjnej, w tym również dotyczącej podziału zysku lub pokrycia straty bilansowej innego podmiotu,
- 15) bliskie powiązania – posiadanie przez podmiot bezpośrednio lub pośrednio ponad 10 % kapitału innego podmiotu lub prawa do wykonywania co najmniej 10 % głosów w organach innego podmiotu, lub pozostawanie z innym podmiotem w takim związku gospodarczym, który może mieć istotny wpływ na pogorszenie się sytuacji finansowej jednego z podmiotów,
- 16) podmioty powiązane kapitałowo lub organizacyjnie – co najmniej dwa podmioty, z których przynajmniej jeden bezpośrednio lub pośrednio wywiera znaczący wpływ na pozostałe lub które stanowią dla banku jedno ryzyko gospodarcze ze względu na to, że kondycja finansowa jednego z nich może mieć wpływ na spłatę zobowiązań przez pozostałe,
- 17) instytucja kredytowa – podmiot mający swoją siedzibę za granicą na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, zwanych dalej „państwami członkowskimi”, prowadzący we własnym imieniu i na własny rachunek, na podstawie zezwolenia właściwych władz nadzorczych, działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów lub innych środków powierzonych pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym i udzielaniu kredytów oraz na wprowadzaniu do obiegu środków płatniczych w formie pieniądza elektronicznego,
- 18) oddział instytucji kredytowej – jednostka organizacyjna instytucji kredytowej wykonująca w jej imieniu i na jej rzecz wszystkie lub niektóre czynności wynikające z zezwolenia udzielonego tej instytucji kredytowej, przy czym wszystkie jednostki organizacyjne danej instytucji kredytowej odpowiadające powyższym cechom, utworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uważa się za jeden oddział,
- 19) oddział banku krajowego – jednostka organizacyjna banku krajowego wykonująca w jego imieniu i na jego rzecz wszystkie lub niektóre czynności wynikające z zezwolenia udzielonego bankowi krajowemu, przy czym wszystkie jednostki organizacyjne danego banku krajowego odpowiadające powyższym cechom, utworzone na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa, uważa się za jeden oddział,
- 20) oddział banku zagranicznego - jednostka organizacyjna banku zagranicznego wykonująca w jego imieniu i na jego rzecz wszystkie lub niektóre czynności wynikające z zezwolenia udzielonego temu bankowi, przy czym wszystkie jednostki organizacyjne danego banku zagranicznego odpowiadające powyższym cechom, utworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uważa się za jeden oddział,
- 21) działalność transgraniczna – wykonywanie przez instytucję kredytową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przez bank krajowy na terytorium państwa goszczącego wszystkich lub niektórych czynności w zakresie wynikającym z udzielonego zezwolenia, bez uczestnictwa oddziału tej instytucji lub banku,
- 22) państwo macierzyste – państwo członkowskie, w którym dana instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności i na terenie którego ma swoją siedzibę,
- 23) państwo goszczące – państwo członkowskie, na terytorium którego bank krajowy prowadzi lub zamierza prowadzić działalność.”;

2) w art. 5:

a) w ust. 1:

- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

“4) udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie akredytyw,”,

- po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

“6a) wydawanie pieniądza elektronicznego i zarządzanie nim,”,

b) w ust. 2:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

“1) udzielanie pożyczek pieniężnych oraz kredytów konsumenckich w rozumieniu przepisów odrębnej ustawy,”,

- pkt 8 otrzymuje brzmienie :

“8) udzielanie i potwierdzanie poręczeń,”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

"3. Wydawanie i zarządzanie pieniądzem elektronicznym oraz dokonywanie płatności z jego użyciem określają odrębne przepisy.

4. Działalność gospodarcza, której przedmiotem są czynności, o których mowa w ust. 1, może być wykonywana wyłącznie przez banki, z zastrzeżeniem ust. 5.",

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

"5. Jednostki organizacyjne inne niż banki mogą wykonywać czynności, o których mowa w ust. 1, jeżeli przepisy odrębnych ustaw uprawniają je do tego." ;

3) art. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

“Art. 6. Poza wykonywaniem czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, banki mogą:

1) obejmować lub nabywać akcje i prawa z akcji, udziały innej osoby prawnej i jednostki uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych,

2) zaciągać zobowiązania związane z emisją papierów wartościowych,

3) dokonywać obrotu papierami wartościowymi,

4) dokonywać, na warunkach uzgodnionych z dłużnikiem, zamiany wierzytelności na składniki majątku dłużnika z tym, że bank jest zobowiązany do ich sprzedaży w okresie nie dłuższym niż 3 lata od daty nabycia,

5) nabywać i zbywać nieruchomości,

6) świadczyć usługi konsultacyjno-doradcze w sprawach finansowych,

7) świadczyć inne usługi finansowe.

Art. 7. 1. Oświadczenia woli składane w związku z dokonywaniem czynności bankowych mogą być wyrażone na elektronicznych nośnikach informacji.

2. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na elektronicznych nośnikach informacji, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przechowywane i zabezpieczone. Usługi

związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki i spółki tworzone przez banki i inne podmioty.

3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności.
4. Prezes Narodowego Banku Polskiego może określić, w drodze zarządzenia, zasady tworzenia, utrwalania, przechowywania i zabezpieczania dokumentów bankowych, o których mowa w ust. 2.”;

4) w art. 11 ust. 1 – 3 otrzymują brzmienie:

- „1. Przewidziane w ustawie zezwolenia, zgody i upoważnienia udzielane są w drodze decyzji właściwych organów.
2. Przy wydawaniu decyzji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie.
3. Decyzje Komisji Nadzoru Bankowego i Prezesa Narodowego Banku Polskiego mają moc ostatecznych decyzji administracyjnych. Art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, stosuje się odpowiednio.”;

5) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

“Art. 13a. Zarząd banku działa i wykonuje swoje funkcje w siedzibie określonej w statucie banku.”;

6) art. 17 otrzymuje brzmienie:

- "Art. 17.1. Powołanie przez radę nadzorczą dwóch członków zarządu banku państwowego, w tym prezesa, następuje za zgodą Komisji Nadzoru Bankowego. Przepis art. 22 stosuje się odpowiednio.
2. Pozostałych członków zarządu banku powołuje i odwołuje rada nadzorcza, na wniosek prezesa zarządu banku. ”;

7) art. 25 i 26 otrzymują brzmienie:

- “Art. 25. 1. Osoba zamierzająca bezpośrednio lub pośrednio objąć lub nabyć akcje banku zobowiązana jest wystąpić każdorazowo z wnioskiem o wydanie przez Komisję Nadzoru Bankowego zezwolenia na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku, jeżeli w wyniku objęcia lub nabycia akcji uzyskalaby prawo do wykonywania ponad 10%, 20%, 25%, 33%, 50%, 66% i 75% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku.
2. Obowiązek uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także osoby, która po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku na poziomie określonym w zezwoleniu, w wyniku zbycia akcji lub z innej przyczyny, utraciła prawo do wykonywania głosu na tym poziomie.
 3. Komisja Nadzoru Bankowego udzielając zezwolenia może określić w jego treści warunek, że nieprzekroczenie do wskazanego w nim terminu określonego progu liczby głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku powoduje wygaśnięcie zezwolenia.

4. Osoba, która objęła lub nabyła akcje banku jest obowiązana niezwłocznie powiadomić o tym bank, którego akcje nabyła lub objęła, jeżeli stanowią one wraz z akcjami objętymi lub nabytymi wcześniej pakiet uprawniający do wykonywania ponad 5% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku. Bank przesyła Komisji Nadzoru Bankowego powiadomienie w terminie 14 dni od daty jego otrzymania.
5. Komisja Nadzoru Bankowego może odmówić udzielenia zezwolenia, jeżeli wpływ osoby zamierzającej objąć lub nabyć akcje może okazać się niekorzystny dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem lub gdy środki przeznaczone na nabycie akcji pochodzą z pożyczki, kredytu lub źródeł nie udokumentowanych, lub gdy przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania tej osoby uniemożliwiają Komisji Nadzoru Bankowego wykonywanie efektywnego nadzoru.
6. Przepisy ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio do sytuacji, w których następuje zmiana w liczbie głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku w wyniku zmiany statutu banku lub w następstwie wygaśnięcia uprzywilejowania akcji. Akcjonariusz występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, do Komisji Nadzoru Bankowego w terminie 30 dni od przekazania mu przez bank informacji o utracie prawa do wykonywania głosu na dotychczasowym poziomie.
7. Osoba zamierzająca sprzedać pakiet akcji:
 - 1) uprawniający do wykonywania ponad 10% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku,
 - 2) w wyniku sprzedaży którego pozostały w jej posiadaniu pakiet akcji będzie uprawniał do wykonywania mniej niż 10%, 20%, 25% , 33%, 50%, 66% i 75% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku- obowiązana jest powiadomić o swoim zamiarze Komisję Nadzoru Bankowego.

Art. 26.1. Osoba, która objęła lub nabyła akcje bez zezwolenia, o którym mowa w art. 25 ust. 1, ma prawo do wykonywania 5% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku albo - z zastrzeżeniem art. 25 ust. 2 - do takiej liczby głosów, która wynika z wcześniej uzyskanego zezwolenia.

2. Uchwała walnego zgromadzenia akcjonariuszy banku powzięta z naruszeniem ust. 1 jest nieważna.”;

8) po art. 26 dodaje się art. 26a i 26b w brzmieniu:

“Art. 26a.1. Komisja Nadzoru Bankowego może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 25 ust.1, 2 i 6, wyznaczając jednocześnie termin do sprzedaży akcji, jeżeli wpływ osoby, która bezpośrednio objęła lub nabyła akcje banku może okazać się niekorzystny dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem lub jeżeli przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania tej osoby uniemożliwiają Komisji Nadzoru Bankowego wykonywanie efektywnego nadzoru.

2. W przypadku cofnięcia zezwolenia akcjonariusz ma prawo do wykonywania 5% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku, bez względu na liczbę posiadanych akcji.

3. Uchwała walnego zgromadzenia akcjonariuszy banku powzięta z naruszeniem ust. 2 jest nieważna.

Art. 26b. Obowiązek określony w art. 25 ust. 4 i 7 stosuje się odpowiednio w przypadku nabycia lub zbycia obligacji zamiennych na akcje banku, kwitów depozytowych w rozumieniu art. 96 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz.U. Nr 118, poz. 754 i Nr 141, poz. 945, z 1998 r. Nr 107, poz. 669 i Nr 113, poz. 715 oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 702 i 703, Nr 94, poz. 1037 Nr 103, poz. 1099 i Nr 114, poz. 1191), jak również innych papierów wartościowych, z których wynika prawo lub obowiązek nabycia akcji banku.”;

9) w art. 27:

- a) w ust. 1 skreśla się zdanie drugie,
- b) w ust. 2 wyrazy „o której mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 26b”;

10) w art. 30 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

“2) założyciele oraz osoby przewidziane do objęcia w banku stanowisk członków zarządu dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem,”;

11) art. 32 otrzymuje brzmienie:

“Art. 32.1. Wnoszony przez założycieli banku kapitał założycielski, z zastrzeżeniem ust. 2, nie może być niższy od równowartości w złotych 5.000.000 EURO przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania decyzji zezwalającej na utworzenie banku.

- 2. W przypadku banków spółdzielczych, których założyciele wyrazili zamiar zawarcia umowy zrzeszenia, na podstawie ustawy wymienionej w art. 20 ust. 1, kapitał założycielski nie może być niższy od równowartości w złotych 1.000.000 EURO przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania decyzji zezwalającej na utworzenie banku.
- 3. Kapitał założycielski banku wnoszony w formie pieniężnej musi być wpłacony przez założycieli w walucie polskiej na rachunek bankowy w banku krajowym, otwarty w celu dokonania wpłat na kapitał założycielski banku.
- 4. Pokrycie pełnej kwoty kapitału założycielskiego banku w formie spółki akcyjnej oraz banku spółdzielczego powinno być dokonane przed wpisaniem banku do właściwego rejestru.
- 5. Wpłata kapitału założycielskiego banku państwowego, jak również wydzielenie z majątku Skarbu Państwa innych środków na pokrycie kapitału założycielskiego powinno nastąpić przed złożeniem przez bank państwowy do Komisji Nadzoru Bankowego wniosku o zezwolenie na rozpoczęcie działalności.”;

12) w art. 37 po wyrazach „w banku środków” dodaje się wyrazy “lub gdy przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania założyciela lub jego powiązania z innymi pomiotami mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad bankiem”;

13) w art. 39:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- “1. Utworzenie za granicą banku przez bank krajowy, jak również utworzenie oddziału banku krajowego za granicą, z zastrzeżeniem art. 48a – 48g, wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego.”,
- b) w ust. 2 w zdaniu wstępnym skreśla się wyrazy “przez osoby krajowe lub z udziałem osób krajowych”,
- c) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- “1) projekt statutu oraz uzasadnienie utworzenia banku za granicą”,
- d) w ust. 4 wyrazy “list intencyjny” zastępuje się wyrazami “uzasadnienie utworzenia oddziału banku za granicą”;
- 14) w art. 40 w ust. 6 wyrazy “art. 33-38 oraz przepisy wydane na podstawie art. 32” zastępuje się wyrazami “art. 32-38”;
- 15) po art. 40 dodaje się art. 40a w brzmieniu:
- “Art. 40a. 1. Oddział banku zagranicznego jest obowiązany:
- 1) używać nazwy banku zagranicznego w języku państwa jego siedziby wraz z przetłumaczonym na język polski określeniem formy prawnej banku oraz dodaniem wyrazów “oddział w Polsce”,
 - 2) prowadzić oddzielną rachunkowość w języku polskim, zgodnie z przepisami obowiązującymi banki krajowe.
2. Powołanie dyrektora i jednego z zastępców dyrektora oddziału banku zagranicznego następuje za zgodą Komisji Nadzoru Bankowego. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje bank zagraniczny. Przepis art. 22 stosuje się odpowiednio.”;
- 16) po art. 48 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Podejmowanie i prowadzenie działalności przez banki krajowe na terytorium państwa goszczącego oraz przez instytucje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 48a. Bank krajowy może prowadzić działalność na terytorium państwa goszczącego poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej.

Art. 48b. Bank krajowy może wykonywać na terytorium państwa goszczącego czynności wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1.

Art. 48c. 1. Bank krajowy, który zamierza utworzyć oddział na terytorium państwa goszczącego, zawiadamia o tym Komisję Nadzoru Bankowego.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) nazwę państwa goszczącego, na terytorium którego bank zamierza utworzyć oddział,
- 2) nazwę oddziału,
- 3) adres oddziału, pod którym możliwe będzie uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności,

- 4) program działalności oddziału określający w szczególności czynności, jakie bank zamierza wykonywać poprzez oddział oraz opis struktury organizacyjnej oddziału,
 - 5) nazwiska osób przewidzianych do objęcia w oddziale stanowisk dyrektora oddziału i jego zastępcy.
3. Komisja Nadzoru Bankowego może żądać uzupełnienia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, w zakresie określonym w ust. 2 pkt 2-5.
4. W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia lub jego uzupełnienia Komisja Nadzoru Bankowego przesyła właściwym władzom nadzorczym państwa goszczącego informacje, o których mowa w ust. 2, oraz informacje o kwocie funduszy własnych i wysokości współczynnika wypłacalności banku, który zamierza utworzyć oddział. Jednocześnie o fakcie przesłania informacji do właściwych władz nadzorczych powiadamia zainteresowany bank.

Art. 48d. 1. Komisja Nadzoru Bankowego odmawia przesłania informacji, o których mowa w art. 48c ust. 4, w przypadku gdy:

- 1) nie zostały spełnione wymagania określone w art. 48c ust. 2,
 - 2) struktura organizacyjna banku lub jego sytuacja finansowa są nieadekwatne do zamierzonej działalności,
 - 3) zamierzona działalność naruszałaby przepisy prawa,
 - 4) zamierzona działalność mogłaby okazać się niekorzystna dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem.
2. Komisja Nadzoru Bankowego przesyła zainteresowanemu bankowi decyzję odmowną w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia lub jego uzupełnienia.

Art. 48e. O zamiarze dokonania zmiany w zakresie wskazanym w art. 48c ust. 2 pkt 2 – 4 bank krajowy powiadamia, w formie pisemnej, Komisję Nadzoru Bankowego i właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego, najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem tej zmiany. Przepisy art. 48c ust. 3 i 4 oraz art. 48d stosuje się odpowiednio.

Art. 48f. 1. Bank krajowy, który zamierza prowadzić działalność transgraniczną na terytorium państwa goszczącego zawiadamia o tym Komisję Nadzoru Bankowego. Zawiadomienie powinno wskazywać każdorazowo czynności wynikające z udzielonego bankowi zezwolenia, jakie bank zamierza wykonywać.

2. Komisja Nadzoru Bankowego przesyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwym władzom nadzorczym państwa goszczącego w ciągu miesiąca od dnia jego otrzymania i powiadamia o tym zainteresowany bank.

Art. 48g. Komisja Nadzoru Bankowego niezwłocznie powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego o utracie przez bank krajowy, prowadzący działalność na jego terytorium, zezwolenia na jego utworzenie.

Art. 48h. 1. Instytucja finansowa może wykonywać na terytorium państwa goszczącego czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 pkt 1-4 i 6-7, w zakresie określonym w akcie prawnym o jej utworzeniu, poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej pod warunkiem, że:

- 1) jest podmiotem zależnym od co najmniej jednego banku krajowego podlegającego nadzorowi skonsolidowanemu,
 - 2) podlega nadzorowi skonsolidowanemu,
 - 3) faktycznie prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 4) bank lub banki krajowe, o których mowa w pkt 1, dysponują prawem do wykonywania co najmniej 90% głosów w organie stanowiącym danej instytucji finansowej,
 - 5) bank lub banki krajowe, o których mowa w pkt 1, spełniają określone w przepisach ustawy wymogi dotyczące funduszy własnych, współczynnika wypłacalności, koncentracji wierzytelności, płynności oraz ryzyka rynkowego,
 - 6) bank lub banki krajowe, o których mowa w pkt 1, po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Bankowego, złożą poręczenie, w którym przyjmą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania zaciągnięte przez daną instytucję finansową.
2. Spełnienie warunków określonych w ust. 1 podlega weryfikacji przez Komisję Nadzoru Bankowego.
3. Instytucja finansowa zawiadamia Komisję Nadzoru Bankowego o zamiarze utworzenia oddziału lub prowadzenia działalności transgranicznej na terytorium państwa goszczącego. Przepisy art. 48c ust. 2-4 i art. 48d – 48f stosuje się odpowiednio z tym, że Komisja Nadzoru Bankowego:
- 1) powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego o kwocie funduszy własnych zależnej instytucji finansowej i o wysokości skonsolidowanego współczynnika wypłacalności dominującego wobec niej banku lub banków, o których mowa w ust. 1 pkt 1,
 - 2) odmawia przesłania informacji właściwym władzom nadzorczym także w przypadku, gdy instytucja finansowa nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 1.
4. W przypadku, gdy instytucja finansowa przestanie spełniać warunki, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Bankowego powiadamia o tym właściwe władze nadzorcze. Z chwilą powiadomienia instytucja finansowa podlega ustawodawstwu państwa goszczącego.
- Art. 48i. Instytucja kredytowa może prowadzić działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej.
- Art. 48j. Instytucja kredytowa może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czynności określone w art. 5 ust. 1 i 2 i art. 6 pkt 1-4 i 6-7 w zakresie wynikającym z zezwolenia udzielonego przez właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego.
- Art. 48k. 1. Do działalności instytucji kredytowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się przepisy prawa polskiego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. Do oddziałów instytucji kredytowych przepisy art. 1-11, art. 40a ust. 1, art. 49-70, art. 73-78a, art. 80-98, art. 101-112, art. 133 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, art. 137, art. 138 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i ust. 3 pkt 1, 3 i 3a, art. 139 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 141 i art. 171 ust. 4-7 stosuje się odpowiednio.

3. W zakresie polityki pieniężnej prowadzonej przez Narodowy Bank Polski, do czasu przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Gospodarczej i Walutowej, oddziały instytucji kredytowych mają takie same prawa i obowiązki jak banki krajowe i oddziały banków zagranicznych.

Art. 48l. 1. Oddział instytucji kredytowej może, z zastrzeżeniem ust. 2, rozpocząć działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej najwcześniej po upływie dwóch miesięcy od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Bankowego od właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego następujących informacji:

- 1) nazwy i adresu oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod którym możliwe będzie uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności,
 - 2) programu działalności określającego w szczególności czynności, jakie instytucja kredytowa zamierza wykonywać oraz opisu struktury organizacyjnej oddziału,
 - 3) nazwisk osób przewidzianych do objęcia stanowisk dyrektora oddziału i jego zastępcy,
 - 4) wysokości kwoty funduszy własnych instytucji kredytowej i wysokości współczynnika wypłacalności.
2. W ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Bankowego może wskazać warunki, które w interesie dobra ogólnego, w szczególności w celu ochrony dóbr konsumenta, zapewnienia bezpieczeństwa obrotu gospodarczego lub zapobieżenia naruszeniom prawa, oddział instytucji kredytowej musi spełniać przy prowadzeniu działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. O zamiarze dokonania zmiany w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-3, instytucja kredytowa zawiadamia Komisję Nadzoru Bankowego najpóźniej w terminie miesiąca przed dokonaniem takiej zmiany. Zmiany mają charakter wiążący od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Bankowego stosownego zawiadomienia od właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego.

Art. 48l. Instytucja kredytowa może rozpocząć działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu przez Komisję Nadzoru Bankowego zawiadomienia od właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego, które określa rodzaje czynności, jakie instytucja zamierza wykonywać.

Art. 48m. Oddział instytucji kredytowej prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zobowiązany do przekazywania do Narodowego Banku Polskiego okresowych sprawozdań ze swej działalności w zakresie i trybie ustalonym na podstawie art. 23 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 140, poz. 938, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063 oraz z 2000 r. Nr 53, poz. 648, Nr 62, poz. 718 i Nr 119, poz. 1252).”;

17) tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:

“Rozliczenia pieniężne przeprowadzane za pośrednictwem banków”;

18) art. 63 otrzymuje brzmienie:

“Art. 63.1. Rozliczenia pieniężne mogą być przeprowadzane za pośrednictwem banków, jeżeli przynajmniej jedna ze stron rozliczenia (dłużnik lub wierzyciel) posiada rachunek bankowy. Rozliczenia pieniężne przeprowadza się gotówkowo lub bezgotówkowo przy użyciu papierowych lub elektronicznych nośników informacji.

2. Rozliczenia gotówkowe przeprowadza się czekiem gotówkowym lub przez wpłatę gotówki na rachunek wierzyciela.
3. Rozliczenia bezgotówkowe przeprowadza się w szczególności:
 - a) poleceniem przelewu,
 - b) poleceniem zapłaty,
 - c) czekiem rozrachunkowym,
 - d) kartą płatniczą.
4. Czek gotówkowy i czek rozrachunkowy są czekami w rozumieniu ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo czekowe (Dz.U. Nr 37, poz. 283 i z 1997 r. Nr 88, poz. 554).”;

19) po art. 63a dodaje się art. 63b – 63g w brzmieniu:

“Art. 63b.1. Czek gotówkowy może być przedstawiony do zapłaty bezpośrednio u trasata albo w innym banku. Zapłata czeku gotówkowego przedstawionego do zapłaty w innym banku następuje, z zastrzeżeniem ust. 2, po uzyskaniu przez ten bank od trasata środków wystarczających do zapłaty czeku. Szczegółowe warunki przedstawienia czeku gotówkowego do zapłaty w innym banku określa umowa między tym bankiem i posiadaczem czeku.

2. Banki mogą zawierać porozumienia, w których – na zasadach wzajemności – określają inny niż w ust. 1 tryb przedstawienia czeków gotówkowych do zapłaty z rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych.

Art. 63c. Polecenie przelewu stanowi udzieloną bankowi, z zastrzeżeniem art. 63g, dyspozycję dłużnika obciążenia jego rachunku określoną kwotą i uznania tą kwotą rachunku wierzyciela. Bank wykonuje dyspozycję dłużnika w sposób przewidziany w umowie rachunku bankowego.

Art. 63d. 1. Polecenie zapłaty stanowi udzieloną bankowi dyspozycję wierzyciela obciążenia określoną kwotą rachunku bankowego dłużnika i uznania tą kwotą rachunku wierzyciela. Dyspozycja wierzyciela oznacza równocześnie jego zgodę na cofnięcie przez bank dłużnika obciążenia rachunku dłużnika i cofnięcie uznania rachunku wierzyciela w przypadku dokonanego przez dłużnika odwołania polecenia zapłaty, o którym mowa w ust. 6.

2. Przeprowadzenie rozliczeń poleceniem zapłaty jest dopuszczalne pod warunkiem:

- 1) posiadania przez wierzyciela i dłużnika rachunków w bankach, które zawarły porozumienie w sprawie stosowania polecenia zapłaty, określające w szczególności: zakres odpowiedzialności banków wykonujących polecenie zapłaty, przyczyny odmowy realizacji polecenia zapłaty przez bank dłużnika, procedury dochodzenia wzajemnych roszczeń banków, wynikających ze skutków odwołania polecenia zapłaty przez dłużnika, wzory jednolitych

formularzy oraz zasady realizacji przez banki poleceń zapłaty przy użyciu elektronicznych nośników informacji,

- 2) udzielenia przez dłużnika wierzycielowi upoważnienia do obciążenia rachunku dłużnika w drodze polecenia zapłaty w umownych terminach zapłaty z tytułu określonych zobowiązań,
- 3) zawarcia pomiędzy wierzycielem a bankiem prowadzącym jego rachunek umowy w sprawie stosowania polecenia zapłaty przez wierzyciela, zawierającej w szczególności: zgodę banku na stosowanie polecenia zapłaty przez wierzyciela, zasady składania i realizowania poleceń zapłaty, zgodę wierzyciela na obciążenie jego rachunku kwotami odwoływanych poleceń zapłaty wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, zwróconymi dłużnikowi w związku z odwołaniem polecenia zapłaty oraz zakres odpowiedzialności wierzyciela i banku,
- 4) że maksymalna kwota pojedynczego polecenia zapłaty nie przekracza równowartości, przeliczonych na złote według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu kwartału poprzedzającego kwartał, w którym dokonywane jest rozliczenie pieniężne:
 - a) 1.000 EURO - w przypadku, gdy dłużnikiem jest osoba fizyczna nie prowadząca działalności gospodarczej,
 - b) 10.000 EURO - w przypadku pozostałych dłużników.
3. Bank, który udzielił wierzycielowi zgody na stosowanie poleceń zapłaty, jest wobec banków - stron porozumienia, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, odpowiedzialny za działania wierzyciela związane ze stosowaniem poleceń zapłaty, w szczególności jest zobowiązany do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku dłużnika wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, również w przypadku braku środków na rachunku wierzyciela lub wystąpienia innej przyczyny uniemożliwiającej obciążenie rachunku bankowego wierzyciela.
4. Uznanie rachunku bankowego wierzyciela następuje po uzyskaniu przez jego bank od banku dłużnika środków wystarczających do pokrycia polecenia zapłaty.
5. Dłużnikowi przysługuje prawo do odwołania w każdym czasie upoważnienia, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.
6. Dłużnik może odwołać pojedyncze polecenie zapłaty, w banku prowadzącym jego rachunek, w terminie:
 - 1) 30 dni kalendarzowych od dnia zawiadomienia o dokonaniu obciążenia rachunku bankowego – w przypadku, gdy dłużnikiem jest osoba fizyczna nie prowadząca działalności gospodarczej,
 - 2) 5 dni roboczych od dnia dokonania obciążenia rachunku bankowego – w przypadku pozostałych dłużników.
7. Odwołanie polecenia zapłaty przez dłużnika rodzi dla banku dłużnika obowiązek natychmiastowego uznania rachunku bankowego dłużnika kwotą odwołanego polecenia zapłaty. Uznanie rachunku dłużnika następuje z datą złożenia odwołania polecenia zapłaty, z obowiązkiem naliczenia – od dnia

obciążenia rachunku dłużnika kwotą odwołanego polecenia zapłaty – odsetek należnych dłużnikowi z tytułu oprocentowania rachunku bankowego.

8. Bank będący wierzycielem może przeprowadzić rozliczenia poleceniem zapłaty na warunkach określonych w ustawie z tym, że :

- 1) do rozliczeń tych nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i ust. 3,
- 2) bank ten jest zobowiązany do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku dłużnika.

Art. 63e. 1. Na wniosek wystawcy czeku bank może potwierdzić czek rozrachunkowy, rezerwując jednocześnie na rachunku wystawcy odpowiedni fundusz na pokrycie czeku. Bank może potwierdzić również czek niezupełny.

2. Czek rozrachunkowy może być przedstawiony do rozrachunku ze skutkami zapłaty bezpośrednio u trasata lub w banku, w którym posiadacz czeku ma rachunek. Uznanie rachunku posiadacza czeku sumą czekową, z zastrzeżeniem ust. 3, następuje po uzyskaniu przez bank posiadacza czeku od trasata środków wystarczających do zapłaty czeku. Szczegółowe warunki przedstawienia czeku do rozrachunku ze skutkami zapłaty w banku innym niż trasat określa umowa między tym bankiem i posiadaczem czeku.

3. Banki mogą zawierać porozumienia, w których - na zasadach wzajemności - określają inny niż w ust. 2 tryb przedstawienia czeków rozrachunkowych do zapłaty z rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych.

Art. 63f. 1. Na warunkach określonych w umowach strony mogą stosować w rozliczeniach bezgotówkowych także karty płatnicze.

2. Prawa i obowiązki wystawcy i posiadacza karty płatniczej reguluje odrębna ustawa.

Art. 63g. 1. Przy wykonywaniu poleceń przelewu i wpłat gotówkowych w obrocie z krajami członkowskimi Unii Europejskiej w kwocie nie przekraczającej równowartości w złotych 50.000 EURO przeliczonej według kursów średnich ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski w dniu przyjęcia zlecenia, zwanych dalej „przelewami transgranicznymi”, banki oraz instytucje pośredniczące nie będące bankami obowiązane są do:

- 1) złożenia przed przyjęciem dyspozycji od klienta - na jego żądanie - oświadczenia dotyczącego terminu wykonania przelewu transgranicznego oraz wysokości opłat i prowizji, niezależnych od kosztów związanych z zastosowaniem kursów walut obcych w złotych,
- 2) wykonania przelewu transgranicznego w pełnej kwocie objętej zleceniem, chyba że zleceniodawca określił, że koszty pokrywa w całości lub części beneficjent; nie wyklucza to uprawnień banku beneficjenta do pobrania opłat związanych z prowadzeniem jego rachunku zgodnie z obowiązującymi przepisami,
- 3) wykonania przelewu transgranicznego poprzez uznanie rachunku banku beneficjenta, w terminie do końca piątego dnia roboczego następującego po dniu przyjęcia zlecenia przez bank zleceniodawcy, chyba że inny termin został ustalony w umowie pomiędzy zleceniodawcą a bankiem zleceniodawcy,

- 4) uznania rachunku bankowego beneficjenta przez bank beneficjenta do końca dnia roboczego następującego po dniu uznania rachunku banku beneficjenta, chyba że inny termin zostanie ustalony pomiędzy bankiem beneficjenta a beneficjentem.
2. W przypadku opóźnienia w wykonaniu przelewu transgranicznego:
 - 1) bank zleceniodawcy wypłaca zleceniodawcy odsetki ustawowe od kwoty zlecenia za okres liczony od końca terminu umownego lub od końca piątego dnia roboczego, następującego po dniu przyjęcia zlecenia – do dnia uznania rachunku banku beneficjenta,
 - 2) bank beneficjenta, jeżeli nie uzna rachunku beneficjenta w terminach określonych w ust.1 pkt 4, wypłaca beneficjentowi odsetki ustawowe od kwoty zlecenia za okres od końca umownego terminu lub w przypadku braku takiego terminu – od końca dnia roboczego następującego po dniu uznania rachunku banku beneficjenta do dnia, w którym został uznany rachunek beneficjenta.
3. Odsetek, o których mowa w ust. 2, nie wypłaca się, jeżeli bank zleceniodawcy lub odpowiednio bank beneficjenta ustali, że opóźnienie powstało z przyczyn leżących po stronie zleceniodawcy lub odpowiednio beneficjenta.
4. W przypadku niewykonania przyjętych zleceń przelewu transgranicznego bank zleceniodawcy obowiązany jest uznać rachunek zleceniodawcy lub postawić do jego dyspozycji, na jego wniosek, w terminie 14 dni roboczych następujących po dniu złożenia wniosku, kwotą zlecenia wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia zlecenia do dnia uznania jego rachunku kwotą odszkodowania lub pozostawienia do jego dyspozycji tej kwoty, powiększoną o opłacone przez zleceniodawcę koszty związane z wykonaniem zlecenia, nie więcej jednak niż do wysokości równowartości w złotych 12.500 EURO przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w momencie przyjęcia zlecenia przez bank zleceniodawcy, jeżeli po przyjęciu zlecenia przez bank zleceniodawcy odpowiednia kwota nie wpłynęła na rachunek banku beneficjenta. Bank zleceniodawcy zwolniony jest z powyższego obowiązku, jeżeli kwotą zlecenia został wcześniej uznany rachunek banku beneficjenta.
5. Wniosek zleceniodawcy, o którym mowa w ust. 4, nie może być złożony przed upływem terminu wykonania przelewu transgranicznego, ustalonego zgodnie z postanowieniami ust. 1 pkt 3.
6. Instytucja pośrednicząca, która przyjęła i nie wykonała zlecenia przelewu transgranicznego, jest obowiązana zwrócić na rzecz banku zleceniodawcy, na własny koszt, kwotę objętą zleceniem wraz ze wszystkimi odpowiednimi kosztami i odsetkami, jeżeli kwota zlecenia nie wpłynęła na rachunek beneficjenta.
7. Przepisy ust. 4-6 nie mają zastosowania w przypadku, gdy zlecenie przelewu transgranicznego nie zostało zrealizowane z przyczyn leżących po stronie instytucji pośredniczącej wskazanej przez bank beneficjenta. W takim przypadku bank beneficjenta obowiązany jest oddać do dyspozycji beneficjenta kwotę zlecenia, nie większą niż równowartość w złotych 12.500 EURO przeliczoną

według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w momencie przyjęcia zlecenia przez bank zleceniodawcy.

8. Przepisy ust. 4-6 nie mają zastosowania w przypadku, gdy zlecenie przelewu transgranicznego nie zostało zrealizowane z powodu błędów lub przeoczeń w instrukcji udzielonej przez zleceniodawcę lub z przyczyn leżących po stronie instytucji pośredniczącej wskazanej przez zleceniodawcę. W takim przypadku bank zleceniodawcy i inne instytucje uczestniczące w wykonaniu zlecenia powinny podjąć niezwłocznie starania w celu odzyskania kwoty objętej zleceniem. Gdy kwota zlecenia zostanie odzyskana przez bank zleceniodawcy, jest on zobowiązany do przekazania jej na rachunek zleceniodawcy lub postawienia do dyspozycji zleceniodawcy. W takim przypadku bank zleceniodawcy i inne instytucje uczestniczące w realizacji zlecenia nie są zobowiązane do zwrotu zleceniodawcy opłat i naliczonych odsetek oraz mogą potrącić własne koszty poniesione przy odzyskiwaniu kwoty zlecenia.
9. Odpowiedzialność banków oraz instytucji uczestniczących w realizacji poleceń przelewów transgranicznych za nienależyte wykonanie lub niewykonanie zlecenia, określona w ust. 2-8, w przypadku wystąpienia siły wyższej, jest wyłączona.
10. Banki i instytucje pośredniczące nie będące bankami zobowiązane są do zwrotu na rzecz zleceniodawcy lub odpowiedniego banku zleceniodawcy lub beneficjenta potrąceń z tytułu kosztów wykonania przelewu transgranicznego, dokonanych z naruszeniem ust. 1 pkt 2.
11. Bankowi zleceniodawcy przysługuje, w stosunku do instytucji pośredniczącej roszczenie o zwrot, wypłaconych na podstawie ust. 2 pkt 1 odsetek, jeżeli opóźnienie wykonania przelewu transgranicznego powstało z przyczyn leżących po stronie instytucji pośredniczącej.
12. Przepisy ust. 2 i 6 nie wyłączają ani nie ograniczają uprawnień zleceniodawcy, banków i instytucji pośredniczących, uczestniczących w wykonaniu zlecenia przelewu transgranicznego, wynikających z odrębnych przepisów.
13. Do wykonywania zleceń przelewu transgranicznego art. 64 nie stosuje się.
14. Jeżeli strony nie sporządziły zapisu na sąd polubowny, na żądanie osoby uprawnionej sprawy przeciwko bankom lub instytucjom pośredniczącym z zakresu przelewów transgranicznych rozpoznawane są przez sądy polubowne wyznaczone przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, chyba że strona pozwana sprzeciwi się temu nie później niż w odpowiedzi na pozew.
15. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, w drodze rozporządzenia, określi:
 - 1) rodzaje przelewów transgranicznych, wykonywanych na zasadach określonych w ust. 1-13,
 - 2) szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 111 ust.1 pkt 7,
 - 3) szczegółowe obowiązki banków związane z wykonywaniem przelewów transgranicznych oraz,
 - 4) wyznaczy sądy polubowne właściwe do rozpoznawania spraw związanych z wykonaniem przelewu transgranicznego

- kierując się zasadami zawartymi w dyrektywie 97/5 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. o przelewach transgranicznych (Dz. Urz. WE nr L 43, s. 25).”;

20) w art. 65 skreśla się oznaczenie ust. 1 oraz ust. 2 i 3;

21) art. 67 otrzymuje brzmienie:

“Art. 67. Banki wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi mogą tworzyć izby rozliczeniowe w formie spółek handlowych w celu wymiany zleceń płatniczych oraz ustalania wzajemnych wierzytelności wynikających z tych zleceń. Dla zabezpieczenia przeprowadzania rozrachunku izba może tworzyć ze środków banków fundusz gwarancyjny; środki tego funduszu nie podlegają egzekucji z majątku banku.”;

22) w art. 68:

a) pkt 1 i 2 skreśla się,

b) dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

“5) zasady numeracji banków i ich jednostek organizacyjnych.”;

23) art. 71 otrzymuje brzmienie:

“Art.71.1. Suma wierzytelności banku oraz udzielonych przez bank zobowiązań pozabilansowych obciążonych ryzykiem jednego podmiotu lub podmiotów powiązanych kapitałowo lub organizacyjnie nie może przekroczyć, z zastrzeżeniem art. 128 ust. 4, limitu koncentracji wierzytelności, który wynosi:

- 1) 20% funduszy własnych banku - w przypadku, gdy którykolwiek z tych podmiotów stanowi w relacji do banku podmiot dominujący lub zależny albo też jest podmiotem zależnym od podmiotu dominującego wobec banku, z zastrzeżeniem art. 79 ust. 3,
 - 2) 25% funduszy własnych banku - w przypadku, gdy podmioty te nie są podmiotami powiązanymi kapitałowo lub organizacyjnie z bankiem.
2. Suma wierzytelności banku oraz udzielonych przez bank zobowiązań pozabilansowych, przekraczających 10 % funduszy własnych banku w stosunku do podmiotów, o których mowa w ust. 1, nie może być wyższa niż 800% tych funduszy.
3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli:
- 1) stroną zobowiązaną wobec banku jest: Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, Europejski Bank Centralny, rządy lub banki centralne państw członkowskich Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju z wyłączeniem państw, które restrukturyzują lub restrukturyzowały swoje zadłużenie zagraniczne w ciągu ostatnich 5 lat,
 - 2) stroną zobowiązaną wobec banku jest bank mający siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, z wyłączeniem państw, które restrukturyzują lub restrukturyzowały swoje zadłużenie zagraniczne w ciągu ostatnich 5 lat,

- 3) wierzytelność lub udzielone zobowiązanie pozabilansowe są zabezpieczone gwarancją lub poręczeniem udzielonym przez podmioty wymienione w pkt 1 do wysokości zabezpieczenia,
- 4) wierzytelność lub udzielone zobowiązanie pozabilansowe są zabezpieczone zastawem na prawach wynikających z papierów wartościowych, których emitentami są podmioty wymienione w pkt 1 do wysokości zabezpieczenia,
- 5) wierzytelność lub udzielone zobowiązanie pozabilansowe są zabezpieczone kwotą pieniężną, która została przeniesiona na własność i na rachunek banku do wysokości tej kwoty.

4. Komisja Nadzoru Bankowego:

- 1) określi, w drodze uchwały, zasady, tryb i warunki uwzględniania wierzytelności oraz udzielonych zobowiązań pozabilansowych, o których mowa w ust. 1, przy ustalaniu przestrzegania limitów, o których mowa w ust. 1 i 2,
 - 2) może określić w drodze uchwały, inne niż wymienione w ust. 3, wierzytelności i udzielone zobowiązania pozabilansowe, wobec których nie stosuje się przepisów ust. 1 i 2.
5. Każdorazowe przekroczenie granicy 10% funduszy własnych banku w odniesieniu do wierzytelności w stosunku do jednego podmiotu lub podmiotów powiązanych kapitałowo lub organizacyjnie podlega zgłoszeniu przez zarząd banku do Komisji Nadzoru Bankowego.
6. Banki we własnym zakresie ustalają i okresowo weryfikują wewnętrzne limity koncentracji wierzytelności według kryteriów uwzględniających specyfikę ich działalności, a w szczególności sektor gospodarki i region geograficzny, z zachowaniem limitów obowiązujących.”;

24) skreśla się art. 72;

25) po art. 78 dodaje się art. 78a w brzmieniu:

“Art. 78a. Do umów kredytu konsumenckiego zawieranych przez banki stosuje się przepisy odrębnej ustawy, z tym że nadzór w tym zakresie w odniesieniu do banków wykonuje Komisja Nadzoru Bankowego.”;

26) w art. 79:

- a) w ust. 1 po wyrazach “rachunków bankowych” dodaje się wyrazy “podmiotom zależnym od banku, podmiotom działającym w tym samym co bank holdingu finansowym lub holdingu o działalności mieszanej,”
- b) w ust. 5 w zdaniu wstępnym wyrazy “kapitałowo i organizacyjnie” zastępuje się wyrazami “kapitałowo lub organizacyjnie”,
- c) w ust. 6 wyrazy “kapitałowo i organizacyjnie” zastępuje się wyrazami “kapitałowo lub organizacyjnie”;

27) art. 103 otrzymuje brzmienie:

“Art. 103. 1. Jeżeli umowa ramowa z bankiem, której przedmiotem są terminowe umowy finansowe przewiduje, że wszystkie terminowe umowy finansowe zawarte z uwzględnieniem jej postanowień stanowią jeden stosunek umowny i niewykonanie lub nienależyte wykonanie którejkolwiek z nich stanowi niewykonanie lub nienależyte wykonanie wszystkich pozostałych takich umów,

syndykowi masy upadłości przysługują uprawnienia, o których mowa w art. 39 §1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512, z 1994 r. Nr 1, poz. 1, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 6, poz. 43, Nr 43, poz. 189, Nr 106, poz. 496 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 54, poz. 349, Nr 117, poz. 751, Nr 121, poz. 770 i Nr 140, poz. 940, z 1998 r. Nr 117, poz. 756 oraz z 2000 r. Nr 26, poz. 306, Nr 84, poz. 948, Nr 94, poz. 1037 i Nr 114, poz. 1193), w stosunku do umowy ramowej w miejsce uprawnień w stosunku do finansowych umów terminowych zawartych z uwzględnieniem postanowień tej umowy ramowej, z tym że zamiast odstąpienia od umowy syndyk może wypowiedzieć umowę ramową zgodnie z jej postanowieniami.

2. W razie upadłości strony umowy ramowej, o której mowa w ust.1, lub nienależytego wykonania przez nią tej umowy, bank może wypowiedzieć tę umowę ramową zgodnie z jej postanowieniami.
3. W razie upadłości strony umowy ramowej bank może wypowiedzieć umowę ramową po złożeniu oświadczenia przez syndyka o żądaniu wykonania tej umowy w trybie art. 39 § 1 i 2 rozporządzenia, o którym mowa w ust.1.";

28) w art. 105 w ust. 1:

- a) w pkt 1 skreśla się wyrazy "- bankom należącym do bankowej grupy kapitałowej",
- b) w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

"a) inspektorów nadzoru bankowego w zakresie, o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2, oraz osób upoważnionych uchwałą Komisji Nadzoru Bankowego w zakresie określonym w tym upoważnieniu,";

29) art. 111 otrzymuje brzmienie:

"Art. 111. 1. Bank obowiązany jest ogłaszać w miejscu wykonywania czynności, w sposób ogólnie dostępny:

- 1) stosowane stawki oprocentowania środków na rachunkach bankowych, kredytów i pożyczek,
- 2) stosowane stawki prowizji i wysokość pobieranych opłat,
- 3) terminy kapitalizacji odsetek,
- 4) stosowane kursy walutowe,
- 5) bilans z opinią biegłego rewidenta za ostatni okres podlegający badaniu,
- 6) skład zarządu i rady nadzorczej banku,
- 7) informacje o warunkach realizacji przelewów transgranicznych,
- 8) nazwiska osób upoważnionych do zaciągania zobowiązań w imieniu banku albo jednostki organizacyjnej banku.

2. Banki spółdzielcze są obowiązane oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, podać także obszar swojego działania oraz bank zrzeszający.";

30) w art. 113 w ust. 7 wyrazy "kapitałowo i organizacyjnie" zastępuje się wyrazami "kapitałowo lub organizacyjnie";

31) art. 127 i 128 otrzymują brzmienie:

"Art. 127.1. Fundusze własne banku obejmują:

- 1) fundusze podstawowe banku,
- 2) fundusze uzupełniające banku w kwocie nie przewyższającej funduszy podstawowych banku,
- 3) pomniejszenia funduszy własnych banku, które stanowią:
 - a) brakująca kwota rezerw na ryzyko związane z działalnością banku, rozumiana jako różnica pomiędzy wymaganym odrębnymi przepisami a faktycznym poziomem rezerw celowych banku,
 - b) inne pomniejszenia funduszy własnych banku określone przez Komisję Nadzoru Bankowego.

2. Fundusze podstawowe banku obejmują:

- 1) fundusze zasadnicze banku,
- 2) pozycje dodatkowe funduszy podstawowych, które stanowią:
 - a) fundusz ogólnego ryzyka na niezidentyfikowane ryzyko działalności bankowej,
 - b) niepodzielony zysk z lat ubiegłych,
- 3) pozycje pomniejszające fundusze podstawowe, które stanowią:
 - a) akcje własne posiadane przez bank, wycenione według cen nabycia pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości,
 - b) wartości niematerialne i prawne,
 - c) niepokrytą stratę z lat ubiegłych, w tym również stratę w trakcie zatwierdzania,
 - d) stratę na koniec okresu sprawozdawczego, obliczoną narastająco od początku roku obrotowego.

3. Fundusze zasadnicze banku obejmują, z wyłączeniem akcji lub udziałów uprzywilejowanych w zakresie spłaty jakichkolwiek zobowiązań banku z ich tytułu, następujące pozycje:

- 1) w banku państwowym - fundusz statutowy, fundusz zapasowy i fundusz rezerwowy,
- 2) w banku w formie spółki akcyjnej - wpłacony i zarejestrowany kapitał akcyjny oraz kapitał zapasowy i kapitały rezerwowe,
- 3) w banku spółdzielczym - wpłacony fundusz udziałowy oraz fundusz zasobowy i fundusz rezerwowy,
- 4) w oddziale banku zagranicznego - zarejestrowany kapitał przeznaczony na działalność oddziału banku w kraju.

4. Fundusze uzupełniające banku obejmują:

- 1) kapitał (fundusz) z aktualizacji wyceny majątku trwałego dokonanej na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) za zgodą Komisji Nadzoru Bankowego:

- a) dodatkową kwotę odpowiedzialności członków banku spółdzielczego, w części określonej przez Komisję Nadzoru Bankowego, nie większej niż połowa kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 20 ust. 1,
 - b) zobowiązania podporządkowane, rozumiane jako zobowiązania z tytułu przyjęcia przez bank - w kwocie i na zasadach ustalonych w decyzji Komisji Nadzoru Bankowego, wydanej na wniosek banku, pomniejszanej na koniec każdego roku w ciągu ostatnich 5 lat trwania umowy o 20% tej kwoty z tym, że w banku państwowym, banku w formie spółki akcyjnej oraz w oddziale banku zagranicznego kwota ta nie może przewyższać połowy funduszy podstawowych, zaś w banku spółdzielczym suma tej kwoty i dodatkowej kwoty odpowiedzialności członków, o której mowa w lit. a, nie może przewyższać połowy funduszy podstawowych banku - środków pieniężnych spełniających zgodnie z umową łącznie następujące warunki:
 - środki pieniężne przyjęto na okres co najmniej 5 lat (okres umowy),
 - środki pieniężne nie mogą być wycofane z banku przed upływem okresu umowy, z zastrzeżeniem ust. 5,
 - środki pieniężne podlegają zwrotowi w ostatniej kolejności w przypadku upadłości banku lub jego likwidacji,
 - zwrot środków pieniężnych nie jest zabezpieczony przez bank bezpośrednio lub pośrednio,
 - 3) inne pozycje bilansu banku w części, która zgodnie z odrębnymi przepisami i postanowieniami statutu banku służy wyłącznie pokryciu strat bilansowych banku, określone przez Komisję Nadzoru Bankowego.
5. Na wniosek banku Komisja Nadzoru Bankowego może wyrazić zgodę na wcześniejszy zwrot środków pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2 lit. b, pod warunkiem spełnienia wymogu, o którym mowa w art. 128 ust. 1.
6. Decyzje Komisji Nadzoru Bankowego w sprawach, o których mowa w ust. 4 pkt 2 lit. b oraz w ust. 5, nie podlegają zaskarżeniu.
7. Komisja Nadzoru Bankowego:
- 1) określi, w drodze uchwały, wysokość, tryb i warunki zaliczania do funduszy własnych banku spółdzielczego części dodatkowej kwoty odpowiedzialności członków banku spółdzielczego, o której mowa w ust. 4 pkt 2 lit a,
 - 2) może określić, w drodze uchwały:
 - a) wysokość, szczegółowy zakres, tryb i warunki pomniejszania funduszy podstawowych banku o pozycje, o których mowa w ust. 2 pkt 3,
 - b) inne pozycje bilansu banku, o których mowa w ust. 4 pkt 3, ich wysokość, tryb i warunki ich zaliczania do funduszy uzupełniających banku,
 - c) inne pomniejszenia funduszy własnych banku, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, ich wysokość, tryb i warunki pomniejszania o nie funduszy

własnych.

Art. 128.1. Bank jest obowiązany utrzymywać:

- 1) fundusze własne na poziomie nie niższym niż równowartość w złotych kwoty, określonej w art. 32 ust. 1, przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu sprawozdawczym z tym, że wkłady niepieniężne nie mogą przekroczyć 15% funduszy zasadniczych banku,
 - 2) sumę funduszy własnych oraz dodatkowych pozycji bilansu banku określonych przez Komisję Nadzoru Bankowego, pomniejszoną o kwotę przekroczenia progu koncentracji kapitałowej, o której mowa w ust. 2, na poziomie nie niższym, niż suma wymogów kapitałowych z tytułu poszczególnych rodzajów ryzyka prowadzonej działalności, z zastrzeżeniem pkt 3,
 - 3) współczynnik wypłacalności na poziomie co najmniej 8%, a bank rozpoczynający działalność operacyjną na poziomie co najmniej 15% przez pierwsze 12 miesięcy działalności, a przez następne 12 miesięcy działalności – co najmniej 12%.
2. Przekroczenie progu koncentracji kapitałowej stanowi większa z poniższych kwot:
- 1) suma kwot, o jakie poszczególne znaczne pakiety akcji lub udziałów przekraczają 15% funduszy własnych banku,
 - 2) kwota, o jaką suma znacznych pakietów akcji lub udziałów przekracza 60% funduszy własnych banku.
3. Obliczając przekroczenie progu koncentracji kapitałowej, o którym mowa w ust. 2, nie uwzględnia się znacznych pakietów akcji lub udziałów:
- 1) w bankach,
 - 2) w instytucjach finansowych,
 - 3) w zakładach ubezpieczeń,
 - 4) w izbach rozliczeniowych, o których mowa w art. 67,
 - 5) w międzybankowych przedsiębiorstwach telekomunikacyjnych, w których banki są właścicielami co najmniej 75% akcji lub udziałów,
 - 6) w instytucji, o której mowa w art. 105 ust. 4, w której banki są właścicielem co najmniej 75% akcji lub udziałów,
 - 7) w podmiotach, których wyłącznym przedmiotem działalności jest świadczenie usług w zakresie edukacji kadr bankowych, w których banki są właścicielem co najmniej 75% akcji lub udziałów,
 - 8) w podmiotach, w których bank posiada akcje lub udziały w związku z jego udziałem w procesie naprawczym tych podmiotów,
 - 9) przejętych w związku z wykonywaniem umowy o subemisję usługową.
4. Komisja Nadzoru Bankowego określi, w drodze uchwały:

- 1) zakres, tryb i zasady wyznaczania wymogów kapitałowych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, z tytułu poszczególnych rodzajów ryzyka, w tym z tytułu przekroczenia limitów koncentracji wierzytelności, o których mowa w art. 71 ust. 1,
 - 2) sposób obliczania współczynnika wypłacalności banku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.
5. W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 1:
- 1) bank informuje niezwłocznie Komisję Nadzoru Bankowego,
 - 2) Komisja Nadzoru Bankowego może podjąć działania określone w art. 142 ust. 2 i 3.
6. Komisja Nadzoru Bankowego, w drodze uchwały:
- 1) określi dodatkowe pozycje bilansu banku, o których mowa w ust. 1 pkt 2,
 - 2) może określić wiążące banki normy ostrożnościowe, określające dopuszczalne ryzyko w działalności banków inne niż wymogi kapitałowe, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz zasady i zakres ich stosowania.
7. Komisja Nadzoru Bankowego może, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, wyrazić zgodę na przekroczenie limitu dotyczącego wielkości wkładów niepieniężnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”;
- 32) po art. 128 dodaje się art. 128a w brzmieniu:
- “Art. 128a. Bank jest zobowiązany do udzielenia na żądanie Komisji Nadzoru Bankowego wszelkich informacji dotyczących struktury funduszy własnych, o których mowa w art. 127, oraz dotyczących spełnienia wymogów i norm określonych w art. 128.”;
- 33) w art. 131 ust. 2 - 4 otrzymują brzmienie:
- “2. Nadzór nad działalnością oddziału lub przedstawicielstwa banku zagranicznego w kraju oraz oddziału lub przedstawicielstwa banku krajowego za granicą, w tym zakres i tryb dokonywania czynności kontrolnych, może być wykonywany w zakresie uzgodnionym w porozumieniu Komisji Nadzoru Bankowego z właściwymi władzami nadzorczymi.
 3. Komisja Nadzoru Bankowego może, stosownie do postanowień porozumienia, o którym mowa w ust. 2, udzielić informacji dotyczących banku organowi nadzoru bankowego innego kraju, jeżeli:
 - 1) wskutek tego nie zostanie naruszony interes gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 2) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji tylko na potrzeby nadzoru bankowego,
 - 3) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza organ nadzoru bankowego możliwe jest wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Bankowego.
 4. Komisja Nadzoru Bankowego może - na zasadach wzajemności - udzielać i otrzymywać informacje od Komisji Papierów Wartościowych i Giełd, Urzędu Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi oraz Państwowego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeniowego, niezbędne dla prawidłowego wykonywania ustawowo określonych zadań w zakresie nadzoru. Zasady i

tryb udzielania informacji określają porozumienia zawarte przez Komisję Nadzoru Bankowego z wymienionymi organami nadzoru.”;

34) w art. 134 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

“3. Obowiązek określony w ust. 2 dotyczy także przekazywania korekt sprawozdań finansowych, wynikających z badań przeprowadzonych przez biegłego rewidenta, obejmujących wszystkie okresy sprawozdawcze.”;

35) w art. 135 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie :

"2. Zlecenie badania określonego w ust. 1 może zostać udzielone także bezpośrednio przez Komisję Nadzoru Bankowego. Koszty badania ponosi wówczas Narodowy Bank Polski, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Jeżeli w wyniku badania zleconego przez Komisję Nadzoru Bankowego stwierdzono nieprawidłowości, koszty badania ponosi bank.”;

36) w art. 136 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

“3. Postanowienia ust. 1 stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów badających sprawozdania finansowe podmiotów posiadających bliskie powiązania z bankiem.”;

37) art. 137 otrzymuje brzmienie:

“Art. 137. Komisja Nadzoru Bankowego:

- 1) określa, w drodze uchwały, wykaz informacji i dokumentów, które rada nadzorcza załącza do wniosku, o którym mowa w art. 22 ust. 3 i informacji, o której mowa w art. 22. ust. 4,
- 2) określa, w drodze uchwały, wykaz dokumentów, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 3,
- 3) może ustalać wiążące banki normy płynności oraz inne normy dopuszczalnego ryzyka w działalności banków.”;

38) w art. 138:

a) w ust. 3:

- po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

“3a) nałożyć na bank karę finansową w wysokości do 1.000.000 zł; przepisy art. 141 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio,”,

- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

“4) uchylić zezwolenie na utworzenie banku i podjąć decyzję o likwidacji banku; art. 147 ust. 3 i art. 153 – 156 stosuje się odpowiednio.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

“3a. Decyzja Komisji Nadzoru Bankowego o ograniczeniu zakresu działalności banku może zawierać warunki i terminy.”,

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

“5. Komisja Nadzoru Bankowego odwołuje członka zarządu banku w przypadku prawomocnego skazania go za przestępstwo wymienione w art. 22 ust. 6 pkt 1.

6. Ograniczenie zakresu działalności banku lub uchylenie zezwolenia na utworzenie banku może również nastąpić w razie stwierdzenia, że bank:

- 1) przestał spełniać warunki ustalone zezwoleniem,
- 2) uzyskał zezwolenie na podstawie fałszywych dokumentów, nieprawdziwych oświadczeń lub wskutek innych działań sprzecznych z prawem,
- 3) przez okres dłuższy niż 6 miesięcy nie prowadzi działalności bankowej,
- 4) stał się podmiotem zależnym od takich osób, że ze względu na przepisy prawa obowiązujące w miejscu ich zamieszkania lub siedziby, lub powiązania tych osób z innymi podmiotami, nie jest możliwe skuteczne wykonywanie przez Komisję Nadzoru Bankowego nadzoru nad bankiem.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a – 6d w brzmieniu:

- “6a. Komisja Nadzoru Bankowego uchyła zezwolenie na utworzenie oddziału banku zagranicznego, jeśli właściwe władze nadzorcze kraju, w którym bank zagraniczny ma swoją siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu uchyliły zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej przez ten bank.
- 6b. Przed uchyleniem zezwolenia na utworzenie oddziału banku zagranicznego Komisja Nadzoru Bankowego zasięgnie opinii właściwej władzy nadzorczej kraju, w którym bank zagraniczny ma swoją siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu, jeżeli porozumienie, o którym mowa w art. 131 ust. 2, przewiduje zasięgnięcie opinii. W razie konieczności natychmiastowego uchylenia zezwolenia Komisja Nadzoru Bankowego może odstąpić od zasięgnięcia opinii.
- 6c. O uchyleniu zezwolenia, o którym mowa w ust. 6a, Komisja Nadzoru Bankowego powiadamia właściwe władze nadzorcze banku zagranicznego.
- 6d. O uchyleniu zezwolenia na utworzenie banku krajowego Komisja Nadzoru Bankowego niezwłocznie powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa, w którym działa oddział tego banku.”,

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

- “7. Środki podejmowane w ramach nadzoru nie mogą naruszać umów zawartych przez bank, z wyłączeniem umów zawartych przez bank krajowy z podmiotami od niego zależnymi oraz umów zawartych przez bank krajowy z podmiotami działającymi w tym samym holdingu finansowym lub holdingu o działalności mieszanej.”;

39) po art. 140 dodaje się art. 140a-140c w brzmieniu:

“Art. 140a. Przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego Komisja Nadzoru Bankowego zasięga opinii właściwych władz nadzorczych państwa członkowskiego Unii Europejskiej, gdy bank ten będzie:

- 1) podmiotem zależnym od instytucji kredytowej,
- 2) podmiotem zależnym od podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej,
- 3) kontrolowany przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową.

Art. 140b. Komisja Nadzoru Bankowego powiadamia Komisję Europejską o każdym przypadku:

- 1) udzielenia zezwolenia na utworzenie banku krajowego, w tym podmiotom bezpośrednio lub pośrednio zależnym od jednego lub więcej podmiotów

dominujących, podlegających ustawodawstwu państw nie będących członkami Unii Europejskiej,

- 2) utworzenia oddziału banku zagranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) nabywania przez podmiot dominujący, o którym mowa w pkt 1, pakietu akcji w banku krajowym, który to pakiet sprawia, że bank krajowy staje się podmiotem od niego zależnym.

Art. 140c. 1. Komisja Nadzoru Bankowego informuje Komisję Europejską o każdym przypadku utraty mocy lub uchylecia zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub oddziału banku zagranicznego.

2. W informacji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Bankowego podaje powody utraty mocy lub uchylecia zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub oddziału banku zagranicznego.”;

40) po art. 141 dodaje się rozdział 11a w brzmieniu:

"Rozdział 11a

Nadzór nad oddziałami instytucji kredytowych

Art. 141a. 1. W przypadku, gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej nie przestrzega przepisów prawa polskiego, Komisja Nadzoru Bankowego:

- 1) wzywa, w formie pisemnej, tę instytucję do przestrzegania przepisów prawa polskiego i wyznacza jej odpowiedni termin,
 - 2) po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu Komisja Nadzoru Bankowego zawiadamia właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego o stwierdzonych nieprawidłowościach.
2. W sytuacji, gdy pomimo zastosowania środków przez właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego, oddział instytucji kredytowej nadal nie przestrzega przepisów prawa polskiego oraz w przypadku nieadekwatności tych środków do zaistniałego naruszenia prawa lub niemożności ich zastosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Komisja Nadzoru Bankowego może zastosować odpowiednio środki określone w art. 138 ust. 3 pkt 1 i 3 i art. 141, a w zakresie płynności - w art. 138 ust. 1 pkt 1 i ust. 2.
3. W nagłych przypadkach, przed zastosowaniem procedur, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Bankowego, mając na względzie ochronę interesów deponentów, może - bez konieczności uprzedniego pisemnego upomnienia - odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 138 ust. 3 pkt 1, 3 i 3a.
4. Decyzje Komisji Nadzoru Bankowego wydane w trybie ust. 1-3 są natychmiast wykonalne. Przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.
5. Od decyzji Komisji Nadzoru Bankowego, o których mowa w ust. 1-3, instytucja kredytowa może wnieść skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia jej doręczenia.

- Art. 141b. 1. Komisja Nadzoru Bankowego po otrzymaniu od właściwych władz nadzorczych państwa goszczącego informacji, iż bank krajowy wykonujący czynności na jego terytorium poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej narusza obowiązujące w państwie goszczącym przepisy prawa, stosuje w stosunku do banku środki przewidziane w art. 138 ust. 3.
2. Decyzje Komisji Nadzoru Bankowego wydane na podstawie ust. 1 są natychmiast wykonalne. Przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.
3. Decyzję Komisji Nadzoru Bankowego, wydaną na podstawie ust. 1, bank krajowy może zaskarżyć do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia jej doręczenia.
- Art. 141c. 1. Nadzór nad działalnością instytucji kredytowej prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej sprawują, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 141a ust. 2, właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego.
2. Komisja Nadzoru Bankowego zobowiązana jest do sprawowania nadzoru nad oddziałami instytucji kredytowych w zakresie przestrzegania obowiązku określonego w art. 8.
3. Nadzór nad działalnością banku krajowego, prowadzącego działalność na terytorium państwa goszczącego poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, sprawuje Komisja Nadzoru Bankowego.
- Art. 141d. 1. Inspektorzy nadzoru bankowego wykonują czynności kontrolne w oddziałach instytucji kredytowych, w zakresie określonym w art. 141c ust. 2, a w pozostałym zakresie - na podstawie upoważnienia, o którym mowa w ust. 2.
2. Właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego mogą przeprowadzać czynności kontrolne w oddziale, o którym mowa w ust. 1, we własnym zakresie lub poprzez osoby przez nie upoważnione, po uprzednim zawiadomieniu Komisji Nadzoru Bankowego o terminie i zakresie przeprowadzanej kontroli.
- Art. 141e. 1. Komisja Nadzoru Bankowego może zawierać porozumienia z właściwymi władzami nadzorczymi państwa macierzystego instytucji kredytowej prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, w celu wymiany informacji pomagających w monitorowaniu płynności i wypłacalności tych instytucji, a także dotyczących w szczególności:
- 1) zarządzania i własności instytucji kredytowych,
 - 2) zasad gwarantowania depozytów,
 - 3) koncentracji wierzytelności,
 - 4) zasad rachunkowości,
 - 5) stosowanych procedur administracyjnych,
 - 6) mechanizmów kontroli wewnętrznej,
 - 7) trybu i zasad przeprowadzania czynności kontrolnych.

2. Porozumienia w zakresie, o którym mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Bankowego może zawierać również na wniosek właściwych władz nadzorczych państwa goszczącego, na terytorium którego bank krajowy prowadzi działalność.";

41) po art. 141e dodaje się rozdział 11b w brzmieniu:

“Rozdział 11b

Nadzór skonsolidowany

Art. 141f. 1. Nadzorowi skonsolidowanemu na zasadach określonych w niniejszym rozdziale podlega bank krajowy, który:

- 1) jest podmiotem dominującym w stosunku do innego banku, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa pomocniczego usług bankowych, lub który posiada bliskie powiązania z innym podmiotem lub podmiotami,
 - 2) działa w holdingu finansowym,
 - 3) działa w holdingu o działalności mieszanej.
2. Sprawowanie nad bankiem nadzoru skonsolidowanego nie wyłącza stosowania odpowiednich przepisów niniejszej ustawy regulujących działalność banku jako podmiotu podlegającego nadzorowi indywidualnemu.
3. Komisja Nadzoru Bankowego może zawierać z właściwymi władzami nadzorczymi innych państw porozumienia określające zakres i tryb wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad bankami, które działają w holdingu finansowym lub w holdingu o działalności mieszanej z udziałem podmiotu dominującego, mającego siedzibę w innym państwie oraz bankami zagranicznymi, w stosunku do których podmiotem dominującym jest bank krajowy. W takim przypadku art. 131 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 141g. 1. Bank, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 1, zobowiązany jest przekazać Komisji Nadzoru Bankowego niezwłocznie, lecz nie później niż w ciągu 30 dni od dnia zatwierdzenia przez walne zgromadzenie akcjonariuszy banku, skonsolidowane sprawozdanie finansowe oraz sprawozdania finansowe wszystkich podmiotów zależnych lub powiązanych z nim kapitałowo.

2. Podmiot dominujący w stosunku do banku, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2 i 3, zobowiązany jest przekazać Komisji Nadzoru Bankowego niezwłocznie, lecz nie później niż w ciągu 30 dni od dnia zatwierdzenia przez walne zgromadzenie akcjonariuszy banku, skonsolidowane sprawozdanie finansowe sporządzone dla całego holdingu oraz sprawozdania finansowe wszystkich podmiotów zależnych.
3. W przypadku, gdy podmiot dominujący ma siedzibę za granicą, bank krajowy ma obowiązek przekazania skonsolidowanego sprawozdania finansowego holdingu w terminie 90 dni od dnia odbycia walnego zgromadzenia podmiotu dominującego zatwierdzającego to sprawozdanie oraz sprawozdanie finansowe tych podmiotów holdingu, w stosunku do których bank jest wierzycielem lub dłużnikiem, wraz z ich tłumaczeniem na język polski dokonany przez tłumacza przysięgłego.

Art. 141h. 1. W celu sprawdzenia przekazanych informacji, inspektorzy nadzoru bankowego oraz osoby upoważnione przez Komisję Nadzoru Bankowego mogą, z

zastrzeżeniem ust. 2 i 3, dokonywać czynności kontrolnych w podmiotach, w stosunku do których podmiotem dominującym jest bank, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 1, oraz w podmiotach wchodzących w skład holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2 i 3. Przepis art. 139 ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku, gdy nadzór nad podmiotem, w stosunku do którego podmiotem dominującym jest bank, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2 i 3, wykonuje Komisja Papierów Wartościowych i Giełd, Urząd Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi albo Państwowy Urząd Nadzoru Ubezpieczeniowego, Komisja Nadzoru Bankowego może zwrócić się do danego organu o przeprowadzenie w tym podmiocie czynności kontrolnych. W czynnościach kontrolnych mogą uczestniczyć inspektorzy nadzoru bankowego oraz osoby upoważnione przez Komisję Nadzoru Bankowego, którym przysługują takie same prawa i obowiązki jak pracownikom danego organu.
3. Szczegółowy tryb wykonywania czynności kontrolnych, o których mowa w ust. 2, określają porozumienia, o których mowa w art. 131 ust. 4.
4. Komisja Nadzoru Bankowego może żądać od banku, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 1, a także od podmiotu dominującego w holdingu, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2, zlecenia niezależnemu biegłemu rewidentowi zbadania sytuacji finansowej podmiotów zależnych w przypadku, gdy w ocenie Komisji zaistnieją wątpliwości co do rzetelności zatwierdzonych sprawozdań lub gdy konieczne jest zbadanie związku gospodarczego z innym podmiotem. Koszt zleconego badania ponosi odpowiednio bank lub podmiot dominujący w holdingu.

Art. 141i. Podmiot dominujący w stosunku do banku działającego w holdingu finansowym lub w holdingu o działalności mieszanej zobowiązany jest zapewnić właściwe funkcjonowanie wewnętrznej kontroli danych i informacji wymaganych w związku ze sprawowaniem nadzoru skonsolidowanego a także udzielić – na żądanie Komisji Nadzoru Bankowego lub osób upoważnionych przez Komisję Nadzoru Bankowego – wszelkich informacji i wyjaśnień dotyczących działalności holdingu oraz wchodzących w jego skład podmiotów.

Art. 141j. Dla celów wykonywania nadzoru skonsolidowanego Komisja Nadzoru Bankowego określi, w drodze uchwały, sposób obliczania funduszy własnych i wymogów kapitałowych, progów koncentracji kapitałowej oraz limitów koncentracji wierzytelności dla banków działających w holdingu finansowym.”;

42) w art. 171 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

- “6. Kto, będąc odpowiedzialnym za wewnętrzną kontrolę danych i informacji w podmiocie, o którym mowa w art. 141g, nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo, podlega grzywnie do 1.000.000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 3.
7. Kto, będąc odpowiedzialnym za sporządzenie lub przedstawienie Komisji Nadzoru Bankowego skonsolidowanego sprawozdania finansowego lub innych sprawozdań związanych z nadzorem skonsolidowanym, nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo, podlega grzywnie do 500.000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 2.”.

Art. 2.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze, o ile nie są z nią sprzeczne.

Art. 3.

Ogłoszenie tekstu jednolitego ustawy, o której mowa w art. 1, nastąpi w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów:

- 1) art.1 pkt 23, pkt 31 oraz pkt 41 w zakresie dotyczącym art. 141j, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002r.,
- 2) art. 1 pkt 16, pkt 19 w zakresie dotyczącym art. 63g oraz pkt 39 i pkt 40, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Uzasadnienie

Obowiązująca ustawa Prawo bankowe uchwalona została przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 29 sierpnia 1997 r. i weszła w życie 1 stycznia 1998r. W intencji ustawodawcy w wymiarze normatywnym zakończyć miała okres przejściowy w rozwoju polskiego systemu bankowego i otworzyć nowy etap jego działania. Po uchwaleniu oceniana była - zarówno przez czynniki oficjalne, jak i w publikacjach fachowych - jako "zapewniająca wysoką zgodność" z regulacjami Unii Europejskiej.

Z chwilą przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska jako jej państwo członkowskie będzie zobowiązana umożliwić i zapewnić - licencjonowanej przez właściwe władze nadzorcze innego państwa członkowskiego instytucji kredytowej - swobodę świadczenia usług finansowych na swoim terytorium. Przedstawiony projekt ustawy jest wyrazem dostosowywania prawa polskiego do standardów unijnych.

Przedstawiona ustawa była dotychczas kilkakrotnie nowelizowana. Trzy pierwsze zmiany zawierały rozwiązania wymagające korekty przepisów prawa bankowego. Były to:

- ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118) – zmiana obowiązuje od 01.01.1999 r.,
- ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. Prawo dewizowe (Dz.U. Nr 160, poz. 1063) zmiana obowiązuje od 12.01.1999r.
- ustawa z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. Nr 11, poz. 95) - zmiana obowiązuje od 11.03.1999r.

Czwarta zmiana ustawy Prawo bankowe wprowadzona została ustawą z dnia 9 kwietnia 1999r. o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 40, poz. 399); zmiana ta obowiązuje od 21.05.1999 r. W odróżnieniu od trzech pierwszych nowelizacji, czwarta zawierała zmiany Prawa bankowego, które nie były wymuszone główną materią ustawy zmieniającej (w tym przypadku dotyczącej ustawy o BFG), i miały na celu usunięcie legislacyjnych i merytorycznych usterek Prawa bankowego. Zmiany dokonane tą nowelizacją dotyczyły: normy kapitałowego zaangażowania banku, sposobu obliczania odsetek od środków zgromadzonych na rachunku bankowym, udzielania kredytu nowo utworzonemu przedsiębiorcy, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej, reguł współpracy banku z podmiotami z nim powiązanymi, statusu ksiąg rachunkowych banków, wyciągów z tych ksiąg oraz wystawianych przez banki oświadczeń jako dokumentów urzędowych i podstawy do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych, bankowego tytułu egzekucyjnego, dostępu do tajemnicy bankowej, postępowań naprawczo-likwidacyjnych, wymogów kapitałowych stawianych bankom spółdzielczym.

Niniejsza nowelizacja ustawy Prawo bankowe wkomponowuje się w całość podejmowanego w chwili obecnej wysiłku legislacyjnego władzy wykonawczej i ustawodawczej, którego głównym celem jest implementacja do polskiego systemu prawnego dotychczas w nim nie ujętych postanowień zawartych w regulacjach Unii Europejskiej (UE).

Głównym punktem odniesienia dla oceny zgodności polskiego prawa bankowego z normami UE są przepisy Dyrektywy nr 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dziennik Urzędowy WE nr L 126 z 26 maja 2000 r. s. 0001-0059). Zastąpiła ona szereg dyrektyw “bankowych”, które wcześniej normowały różne obszary działalności instytucji kredytowych na obszarze UE. Przepisy zawarte w ustawie nawiązują także do regulacji unijnych odnoszących się do kredytów konsumenckich. W ustawie znalazły się także przepisy odwołujące się do przygotowywanych w UE dyrektyw dotyczących pieniądza elektronicznego.

Wysoka zgodność z regulacjami UE ustawy Prawo bankowe w jej dotychczasowym brzmieniu przesądza o kierunku zmian proponowanych w nowelizacji. Jej uchwalenie nie wywoła istotnej zmiany, ustalonego dotychczasowym brzmieniem ustawy, ładu instytucjonalnego w sektorze bankowym. Nie zmieni też w zasadzie podstawowych elementów konstrukcji ustawy, tzn. jej zakresu podmiotowego i przedmiotowego. Jako pewien wyjątek należy traktować unormowania wprowadzające nadzór skonsolidowany – swym zakresem podmiotowym obejmują one także inne, nie będące bankami, instytucje.

Zmiany ustawy Prawo bankowe spowodowane koniecznością zapewnienia zgodności z regulacjami UE wprowadzane są przez niniejszą ustawę w sposób uwzględniający obowiązujący w Polsce porządek prawny (determinowany głównie postanowieniami Konstytucji) oraz konieczność usunięcia stwierdzonych w ustawie usterek i wad.

Według generalnego kryterium podziału, przepisy zaproponowane w ustawie Prawo bankowe, bezpośrednio wynikające z dążenia do harmonizacji z regulacjami UE można zestawić w trzech grupach:

Pierwsza grupa obejmuje przepisy, które zmieniają poszczególne instytucje prawne unormowane w Prawie bankowym. Instytucje te w dotychczasowym brzmieniu są zasadniczo zgodne z rozwiązaniami przyjętymi w UE.

Tą grupą przepisów regulowane są takie zagadnienia jak: składanie oświadczeń woli na elektronicznych nośnikach informacji, kontrola przepływu własności akcji banków przez Komisję Nadzoru Bankowego (KNB) i wymogi stawiane założycielom banku, kwestia tworzenia banków i oddziałów banków polskich za granicą, pozycja oddziału banku zagranicznego w Polsce, rozliczenia pieniężne, konstrukcja funduszy własnych i nadzorczych norm ostrożnościowych (koncentracja ryzyka kredytowego, wymogi kapitałowe), administracyjne formy oddziaływania nadzoru bankowego na banki.

Grupa druga obejmuje przepisy dotyczące instytucji prawnych, które dotychczas nie były unormowane w ustawie Prawo bankowe. Są to: zasady podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i banki krajowe na terenie państw Unii Europejskiej, sprawowanie nadzoru nad oddziałami instytucji kredytowych działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i oddziałami banków krajowych działających na terytorium państw Unii Europejskiej, obowiązki informacyjne Komisji Nadzoru Bankowego wobec Komisji Europejskiej, a także przelewy transgraniczne, nadzór skonsolidowany i netting.

Do trzeciej grupy należą przepisy regulujące zagadnienia, które będą unormowane w odrębnych ustawach ustrojowych. Zagadnieniami tymi są: pieniądź elektroniczny i kredyt konsumencki.

Nowelizację Prawa bankowego otwiera obszerne poszerzenie katalogu pojęć zdefiniowanych w „słowniczku”.

Artykuł 1

Pkt 1.

W art. 4 pkt 5, zawierający definicję pieniądza elektronicznego stanowi próbę wprowadzenia do polskiego systemu prawnego rozwiązań, które usuną lukę legislacyjną w odniesieniu do działalności wykorzystującej „cyfrową formę gotówki”. Obok wspomnianej definicji regulację dotyczącą pieniądza elektronicznego uzupełnia poszerzenie katalogu naturalnych czynności bankowych wymienionych w art. 5 ust. 1 o “wydawanie pieniądza elektronicznego i zarządzanie” (dodany pkt 6a) i odwołanie się w zmienionym ust. 3 tego artykułu do ustawy ustrojowej, która regulować będzie dokonywanie płatności z użyciem pieniądza elektronicznego. Regulacja ta uwzględnia z jednej strony dotychczasowy dorobek prac nad przygotowywanymi dwiema dyrektywami Komisji Europejskiej (jedna ma obejmować instytucje kredytowe, druga inne nie będące instytucjami kredytowymi instytucje świadczące usługi w zakresie pieniądza elektronicznego), dotyczącymi pieniądza elektronicznego z drugiej strony obowiązujący w Polsce porządek prawny określony postanowieniami Konstytucji (art. 227 ust. 1) i ustawy o NBP (art. 4). Zgodnie z przywołanymi aktami prawnymi wyłączne prawo emisji pieniądza (znaków pieniężnych Rzeczypospolitej Polskiej) przysługuje NBP. Dlatego też ustawa określając “nową” czynność bankową mówi “o wydawaniu i zarządzaniu” pieniądzem elektronicznym, a nie o jego emisji. Ustawa zakłada, iż kompleksowa, ustrojowa regulacja dokonywania płatności z użyciem pieniądza elektronicznego zostanie dokonana w odrębnej ustawie.

Proponowane przepisy art. 4 pkt 5 oraz art. 5 ust. 1 pkt 6a są zgodne z art. 1 ust. 3 pkt b projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami (Wspólne Stanowisko (WE) nr 8/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000, s. 0001) oraz z projektem Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej tzw. Pierwszą Dyrektywę Bankową nr 77/780/EWG (Wspólne Stanowisko (WE) nr 9/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000, s. 12 i nast.).

Definicje zawarte w „słowniczku” w art. 4 pkt 6 – 23 dotyczą pojęć, którymi ustawa posługuje się w dalszej części (w “nowym” rozdz. 11a), określając konstrukcję struktur organizacyjnych z udziałem banków, które podlegają nadzorowi skonsolidowanemu oraz w przypadku instytucji finansowej w konstrukcji normy określającej wymogi kapitałowe stawiane bankom. Definicje te są zgodne z regulacją przywołanej na wstępie Dyrektywy 2000/12/EC w zakresie wykonywania nadzoru skonsolidowanego i konstrukcji normy określającej zasady wyliczania limitu koncentracji kapitałowej.

Proponowany przepis art. 4 pkt 6 jest zgodny z art. 1 pkt 10 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 7 jest zgodny z art. 1 pkt 5 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 8 jest zgodny z art. 1 pkt 12 Dyrektywy 2000/12 w związku z art. 1 i 2 Dyrektywy 83/349/EEC.

Proponowany przepis art. 4 pkt 9 jest zgodny z art. 1 pkt 13 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 10 jest zgodny z art. 1 pkt 21 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 11 jest zgodny z art. 1 pkt 22 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 12 jest zgodny z art. 1 pkt 23 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 13 jest zgodny z art. 1 pkt 4 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 4 pkt 14 jest zgodny z art. 1 pkt 8 Dyrektywy 2000/12 w związku z art. 1 Dyrektywy 83/349/EEC.

Proponowany przepis art. 4 pkt 15 jest zgodny z art. 1 pkt 26 Dyrektywy 2000/12 w związku z art. 1 i 2 Dyrektywy 83/349/EEC.

Proponowany przepis art. 4 pkt 16 jest zgodny z art. 1 pkt 25 Dyrektywy 2000/12.

Dyrektywa 2000/12/EC stanowi, iż "kontrola" oznacza związek zachodzący pomiędzy podmiotem dominującym a jego podmiotem zależnym zgodnie z definicją zawartą w art. 1 Dyrektywy 83/349/EEC, bądź też podobny związek pomiędzy jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a podmiotem gospodarczym (art. 1 pkt 8 Dyrektywy).

W art. 1 pkt 26 Dyrektywa zawiera definicję terminu "ściśle powiązania", który oznacza sytuację, w której dwie lub więcej osoby fizyczne lub prawne są połączone poprzez:

(a) udział (partycypację), która oznacza posiadanie bezpośrednio lub poprzez kontrolę, 20% lub więcej głosów lub kapitału przedsiębiorstwa, lub

(b) kontrolę, która oznacza związek zachodzący pomiędzy przedsiębiorstwem macierzystym a jego przedsiębiorstwem zależnym we wszystkich przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 i 2 Dyrektywy 83/349/EEC, lub podobny związek zachodzący pomiędzy osobą fizyczną lub prawną a podmiotem gospodarczym; przedsiębiorstwo zależne przedsiębiorstwa zależnego jest również uważane za przedsiębiorstwo zależne przedsiębiorstwa macierzystego, które stoi na czele tych podmiotów.

Jak widać, ustawodawca Unijny niekonsekwentnie posługuje się terminem "kontrola"; pojęcie to zawarte w definicji ścisłych powiązań jest rozszerzone o nieprecyzyjne pojęcie "związku gospodarczego". Ponadto w tej części definicji zawarte zostało bezpośrednie odwołanie do związku, jaki określa relacja "podmiot dominujący - podmiot zależny".

Wydaje się, iż wprowadzenie dwóch definicji kontroli oraz zdublowanie definicji "podmiotu zależnego" oraz "podmiotu dominującego" mogłoby sprawić, iż terminologia zawarta w opracowywanej nowelizacji byłaby bardzo nieczytelna. W związku z tym wprowadzona została definicja "ściśle powiązań", która w klarowny sposób konsumuje zarówno element partycypacji, jak i czynniki wyznaczające relację "podmiot dominujący-podmiot zależny" (poprzez pozostawienie KNB możliwości oceny stanu faktycznego).

Zaostrzenie wyznaczonego w Dyrektywie progu określającego partycypację wynika z faktu, iż niższy próg pozwoli bardziej skutecznie nadzorować coraz liczniejsze i coraz bardziej złożone w swej strukturze organizmy gospodarcze. Ustawodawca Unijny wyznaczając pewne minima, nie zabrania wprowadzania kryteriów zaostrzonych, toteż działanie tego typu w warunkach wprowadzania nadzoru skonsolidowanego wydaje się być w pełni uzasadnione.

Definicja podmiotów powiązanych kapitałowo lub organizacyjnie “przeniesiona” została z art. 71, regulującego normy koncentracji ryzyka kredytowego, do pkt. 16 “słowniczka”. W stosunku do dotychczasowego brzmienia dokonano zmiany redakcyjnej – definicja ma jednolity charakter (dotychczas istota powiązań uregulowana była w dwóch punktach). Zmiana ta nie powinna wywoływać konsekwencji merytorycznych, choć w powiązaniu opartym na bezpośredniej lub pośredniej kontroli ustawa rezygnuje z przesłanki ponoszenia wspólnego ryzyka gospodarczego. Zmiana ta dla kwalifikowania danych powiązań z punktu widzenia potrzeb stosowania norm koncentracji ryzyka kredytowego nie wywoła żadnych skutków praktycznych – nadal przesłanką przesądzającą o istnieniu tego rodzaju powiązań będzie bezpośrednia lub pośrednia kontrola.

Pozostałe zdefiniowane pojęcia to: instytucja kredytowa – definicja zgodna z art. 1 pkt 1 Dyrektywy, oddział instytucji kredytowej i oddział banku krajowego – def. zgodna z art. 1 pkt 3 Dyrektywy, państwo macierzyste – def. zgodna z art. 1 pkt 6 Dyrektywy, państwo goszczące – def. zgodna z art. 1 pkt 7 Dyrektywy.

Pkt 2.

W art. 5 oprócz - wspomnianego wyżej - wydawania i zarządzania pieniądzem elektronicznym do katalogu czynności stricte bankowych włączone zostało także potwierdzanie gwarancji, otwieranie akredytyw (w obowiązującym brzmieniu ustawy nie jest to czynność bankowa). Rozwiązanie to, zgodne z Dyrektywą 2000/12/EC, ułatwi kwalifikowanie tych czynności usługowych banku z punktu widzenia przypisanych czynnościom bankowym szczególnych przywilejów w postaci: tytułów egzekucyjnych (art. 96 – 98), możliwości wystawiania dokumentów urzędowych (art. 95) czy tajemnicy bankowej (art. 105 – 108).

Proponowany przepis art. 5 ust. 1 pkt 4 jest zgodny z Załącznikiem nr 1 Dyrektywy 2000/12.

Do tej kategorii czynności bankowych włączone zostało także udzielanie kredytów i pożyczek konsumenckich. Rozstrzygnięcie to związane jest z rozwiązaniem przewidzianym w nowym art. 78a, zgodnie z którym kompleksowa ustrojowa regulacja dotycząca tzw. kredytu konsumenckiego znajdzie się w odrębnej ustawie z tym, że nadzór nad działalnością banków w zakresie kredytu konsumenckiego wykonywać będzie KNB.

Proponowany przepis art. 5 ust. 2 pkt 1 jest zgodny z przepisami Dyrektywy Rady nr 87/102/EWG z 22 grudnia 1986 r. w sprawie harmonizacji ustaw i przepisów wykonawczych Państw Członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dziennik Urzędowy WE nr L 042 z 12 lutego 1987 r., s. 0048 – 0053)

Rezygnacja z dotychczasowego przepisu ust. 3 w art. 5 i zastąpienie go postanowieniem dotyczącym odrębnej regulacji prawnej, normującej dokonywanie płatności z użyciem pieniądza elektronicznego, jest następstwem uznania, że czynnością bankową może być jedynie czynność wykonywana przez bank, działanie na zlecenie banku instytucji nie będącej bankiem nie powinno być kwalifikowane jako wykonywanie czynności bankowej. Dodatkowo postanowienie ust. 3 w obecnym brzmieniu nie wywołuje żadnych skutków w zakresie stosowania przepisów o szczególnych obowiązkach i uprawnieniach (przypisane są one bankom wykonującym czynności bankowe), jest natomiast źródłem wątpliwości co do zakresu możliwej działalności firm niebankowych polegającej na wykonywaniu na zlecenie banków czynności wymienionych w ust. 2.

Proponowany przepis art. 5 ust. 3 jest zgodny z projektem Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami.

W ust. 4 i 5 wprowadzono zmianę, która ma na celu usunięcie występującej w tej chwili kolizji pomiędzy zasadą wyrażoną w tym przepisie a przepisami art. 3 pkt 2 i art. 4 pkt 4 Prawa bankowego i przepisami innych ustaw (np. ustawy o Spółdzielczych Kasach Oszczędnościowo-Kredytowych) dopuszczających wykonywanie czynności bankowych wymienionych w art. 5 ust. 1 przez inne niż banki jednostki organizacyjne.

Proponowany przepis art. 5 ust. 4 jest zgodny z art. 3 zd. drugie Dyrektywy 2000/12.

Pkt 3.

Zmiana art. 6 wynika z „wyjęcia” tego fragmentu jego regulacji, która dotyczy normy koncentracji kapitałowej. Norma ta została „przeniesiona” do zmienionego art. 128, który kompleksowo reguluje nadzorcze normy ostrożnościowe w zakresie wymogów kapitałowych.

W art. 7 wprowadzono zmiany precyzujące przepisy odnoszące się do oświadczeń woli składanych w związku z dokonywaniem czynności bankowych na elektronicznych nośnikach informacji. Zmiany te uwzględniają dotychczasowy dorobek prac nad wprowadzeniem do Kodeksu cywilnego regulacji dotyczącej dokumentu elektronicznego. Dodatkowo dokonano „przeniesienia” i doprecyzowania delegacji dla Prezesa NBP, która w obecnie obowiązującym brzmieniu ustawy zapisana została w art. 68 pkt 2.

Proponowany przepis art. 7 jest zgodny z przepisami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/93/WE z 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych warunków ramowych dotyczących podpisu elektronicznego (Dziennik Urzędowy WE nr L 013 z 19 stycznia 2000 r., s. 12 i nast.).

Pkt 4.

Zmiany art. 11 mają na celu doprecyzowanie istoty rozstrzygnięć indywidualnych wydawanych przez wymienione w ustawie organy (KNB i Prezesa NBP) jako decyzji administracyjnych oraz stosowania wobec tych decyzji przepisów kpa, określających tryb ich zaskarżenia.

Proponowany przepis art. 11 jest zgodny z art. 33 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 5.

Proponowany przepis art. 13a jest zgodny z art. 6 ust. 2 Dyrektywy 2000/12. Ma on na celu uniemożliwienie, np. wykonywania funkcji przez zarząd banku w miejscu innym niż siedziba określona w statucie. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia skutecznego nadzoru nad działalnością zarządu.

Pkt 6.

Przepis ten zwiększa uprawnienia KNB w stosunku do zarządu banku państwowego, w sposób odpowiedni do zarządu banku w formie spółki akcyjnej. Przepis jest zgodny z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2000/12/EC.

Pkt 7 i 8.

Przepisy art. 25 i 26 w nowym brzmieniu, wraz z dodanymi art. 26a i 26b stanowią pakiet unormowań określających zasady kontroli przepływu własności akcji banków w formie spółki akcyjnej. Celem zmian jest zapewnienie pełnej zgodności z postanowieniami Dyrektywy 2000/12/EC. W stosunku do dotychczasowego stanu prawnego nowymi rozwiązaniami są:

- ◆ sprecyzowanie przedmiotu decyzji KNB jako zezwolenia na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy - w obecnym brzmieniu ustawa mówi o zezwoleniu na nabycie lub objęcie akcji lub praw z akcji (art. 25 ust.1); doprecyzowanie, iż obowiązek uzyskania zezwolenia dotyczy także osoby, która po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy na poziomie określonym w zezwoleniu, w wyniku zbycia akcji lub z innej przyczyny utraciła prawo do wykonywania głosu na tym poziomie (art. 25 ust. 2),
- ◆ możliwość wydania decyzji z zastrzeżeniem warunku co do przekroczenia we wskazanym terminie określonego progu liczby głosów na walnym zgromadzeniu (art. 25 ust. 3),
- ◆ określenie terminu 14 dni na przesłanie przez bank do KNB powiadomienia o nabyciu pakietu akcji uprawniającego do wykonywania ponad 5% głosów podczas walnego zgromadzenia akcjonariuszy banku (art. 25 ust.4),
- ◆ przesłanki uzasadniające odmowę wydania zezwolenia na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku (art. 25 ust. 5):
- ◆ niekorzystny wpływ osoby zamierzającej objąć lub nabyć akcje dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem (zastąpił on rękojmię prowadzenia spraw banku w sposób należyście zabezpieczający interesy klientów banku),
- ◆ przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania tej osoby uniemożliwiają Komisji Nadzoru Bankowego wykonywanie efektywnego nadzoru (nowa przesłanka),
- ◆ rozciągnięcie obowiązku uzyskania zezwolenia lub powiadomienia KNB na sytuacje, w których następują zmiany w liczbie głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku w wyniku zmiany statutu banku lub wygaśnięcia uprzywilejowania akcji (art. 25 ust. 6),
- ◆ wprowadzenie regulacji przewidującej cofnięcie przez KNB wydanego zezwolenia w razie zaistnienia przesłanek, które są podstawą odmowy wydania zezwolenia przez KNB i określenie skutków takiego cofnięcia (art. 26a),
- ◆ rozszerzenie obowiązku uzyskania zezwolenia KNB na nabycie i zawiadomienia KNB o zamiarze zbycia na nabycie lub zbycie obligacji zamiennych na akcje banku, kwitów depozytowych w rozumieniu art. 96 ustawy Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, jak również innych papierów wartościowych, z których wynika prawo lub obowiązek nabycia akcji banku (art. 26b).

Proponowane przepisy art. 25, art. 26, art. 26a i art. 26b są zgodne z art. 16 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 9.

Wykreślenie zdania drugiego w art. 27 ust. 1 związane jest z wprowadzeniem w art. 4 pkt 8 i 9 nowych definicji podmiotów dominujących i zależnych.

Pkt 10.

Natomiast w art. 30 ust. 1 pkt 2 wprowadzono zmiany w zakresie wymogów stawianych założycielom i osobom przewidzianym do objęcia stanowisk kierowniczych w banku. W nawiązaniu do zmiany w art. 25 osoby te powinny dawać rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem (przesłanka ta zastąpiła rękojmię prowadzenia spraw banku w sposób należycie zabezpieczający interesy klientów banku).

Proponowany przepis art. 30 ust. 1 pkt 2 jest zgodny z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 11.

Zmiany w art. 32, dotyczące wnoszenia kapitału założycielskiego banku, mają na celu wykreślenie delegacji do wydawania przez KNB aktów wykonawczych, dotyczących wyposażenia banków w kapitał założycielski i wnoszenia tego kapitału, jako regulujących prawa i obowiązki podmiotów innych niż banki. Kwestie te regulować powinna ustawa. Dodatkowo wprowadzono ustawowo uregulowaną wysokość kapitału założycielskiego dla banku spółdzielczego, który działać ma w ramach zrzeszenia na podstawie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających. Nastąpiło też skonkretyzowanie kursu EURO wyznaczającego minimalną równowartość kapitału założycielskiego.

Proponowany przepis art. 32 jest zgodny z art. 5 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 12.

Uzupełnienie treści art. 37 jest skutkiem poszerzenia przesłanek branych pod uwagę przez KNB przy wydawaniu decyzji licencyjnych (zezwolenie na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu, zezwolenie na utworzenie banku) o możliwość wykonywania skutecznego nadzoru nad bankiem z punktu widzenia przepisów miejscowych właściwych dla założyciela (akcjonariusza) lub jego powiązań.

Proponowany przepis art. 37 jest zgodny z art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 13.

W art. 39 proponuje się utrzymanie kontroli zakładania banków za granicą. Kontrola ta ma jednak dotyczyć tylko zakładania banków za granicą przez banki krajowe lub z ich udziałem oraz otwierania oddziałów banków krajowych za granicą. Kontrolę tę „przejmuje” KNB. Dodatkowo wśród dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku o utworzenie banku lub oddziału banku za granicą list intencyjny „zastąpiony” został uzasadnieniem utworzenia oddziału banku za granicą. List intencyjny nie jest bowiem dokumentem o charakterze prawnym – nieuzasadnione jest więc traktowanie go jako obligatoryjnego załącznika wniosku – należy uznać, że chodzi o uzasadnienie wniosku.

Proponowany przepis art. 39 ust. 1 jest zgodny ze zobowiązaniem Polski do całkowitej liberalizacji przepływów kapitałowych przed przystąpieniem do Unii Europejskiej.

Pkt 14.

Zmiana legislacyjna wynikająca ze zmiany w pkt 12.

Pkt 15.

Nowy przepis art. 40a nakłada także na oddział banku zagranicznego pewne minimalne wymagania co do stosowania języka polskiego (nazwa formy prawnej, prowadzenie odrębnej rachunkowości). Powoływanie dyrektora oddziału i jednego z jego zastępców ma się odbywać

wg zasad obowiązujących przy powoływaniu prezesa i członka zarządu banku w formie spółki akcyjnej i banku państwowego.

Proponowany przepis art. 40a jest zgodny z art. 15 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 16.

Zgodnie z zasadą swobody świadczenia usług instytucje kredytowe z państw Unii Europejskiej będą miały zapewnione prawo do świadczenia usług w zakresie ustalonym w załączniku nr 1 do Dyrektywy Nr 2000/12/EC "Wykaz rodzajów działalności podlegających zasadzie wzajemnego uznawania". Kwestia ta uregulowana została w art. 48i. i 48j. w Rozdziale 2a ustawy. Przepis ten jest zgodny z art. 18 Dyrektywy.

W art. 48k. projektu ustawy wprowadzona została podstawowa zasada, iż działalność oddziałów instytucji kredytowych z państw Unii Europejskiej musi być zgodna z przepisami prawa polskiego. W ust. 2 i 3 określono zakres stosowania ustawy Prawo bankowe do działalności tych instytucji. Zapis jest zgodny z art. 22 ust. 2 Dyrektywy.

Zaproponowane w tym rozdziale regulacje określają także procedurę notyfikacyjną podejmowania działalności bankowej z jednej strony - przez banki krajowe na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz z drugiej strony - przez instytucje kredytowe z innych państw Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Możliwe jest prowadzenie działalności bankowej w formie oddziału lub transgranicznie (bezpośrednie oferowanie usług z zagranicy).

Zgodnie przepisami projektu ustawy rozpoczęcie działalności na terytorium innych członkowskich Unii Europejskiej przez banki krajowe wymaga zawiadomienia Komisji Nadzoru Bankowego, która w określonym terminie przesyła je właściwym władzom nadzorczym państwa goszczącego, w którym bank krajowy zamierza działać. Treść zawiadomienia jest określona ustawowo w taki sposób, aby Komisja Nadzoru Bankowego mogła dysponować informacjami niezbędnymi do wykonywania nadzoru. W sytuacji, gdy informacje umieszczone w zawiadomieniu ulegną zmianie, bank jest obowiązany do poinformowania o tym fakcie Komisji Nadzoru Bankowego. Zastosowana w ustawie konstrukcja notyfikacji pośredniej (właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego otrzymują zawiadomienie za pośrednictwem Komisji Nadzoru Bankowego) pozwala na uruchomienie przez Komisję Nadzoru Bankowego instrumentu nadzoru w postaci odmowy przesłania zawiadomienia właściwym władzom nadzorczym. Nie jest to zatem zwykły obowiązek informacyjny. Przesłanki odmowy przesłania zawiadomienia są wyraźnie określone w ustawie.

Instytucja kredytowa zamierzająca prowadzić działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zobowiązana powiadomić właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego, które przesyłają zawiadomienie do Komisji Nadzoru Bankowego. W przypadku działalności prowadzonej za pośrednictwem oddziału instytucja kredytowa będzie mogła ją rozpocząć po upływie określonego w ustawie terminu liczonego od momentu otrzymania przez KNB zawiadomienia, natomiast w przypadku świadczenia usług bezpośrednio z terytorium państwa macierzystego, natychmiast po otrzymaniu przez Komisję Nadzoru Bankowego zawiadomienia. Ustawa precyzyjnie określa treść zawiadomienia, a każda zmiana informacji w nim zawartych skutkuje powstaniem po stronie instytucji kredytowej obowiązku ich

ujawnienia jeszcze przed ich dokonaniem. Przepisy ustawy umożliwiają Komisji Nadzoru Bankowego ustalenie warunków, których oddział instytucji kredytowej będzie zobowiązany przestrzegać przy prowadzeniu działalności. Jest to bardzo istotny instrument nadzorczy, którego celem jest utrzymywanie stabilności systemu bankowego w Polsce. Na oddział instytucji kredytowej został także nałożony obowiązek przechowywania dokumentów dotyczących prowadzonej działalności, co pozwala Komisji Nadzoru Bankowego monitorować działalność prowadzoną przez oddziały instytucji kredytowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W/w rozwiązania przyjęte w rozdziale 2a ustawy zgodne są z art. 20 i 21 Dyrektywy.

Pkt 17.

Zmiana tytułu wynika z nowej treści tego rozdziału zawartej w pkt 18 i 19.

Pkt 18 i 19.

Zmiany brzmienia art. 63 i dodanie art. 63b – 63g mają na celu podniesienie do rangi ustawowej przepisów dotyczących rozliczeń pieniężnych (w tym dotyczących wykonywania zleceń przelewu w obrocie z zagranicą), a ponadto - z uwagi na zarzucaną niezgodność z przepisami rozdz. III Konstytucji - zlikwidowanie potrzeby wydawania zarządzenia Prezesa NBP o rozliczeniach.

Proponowane przepisy art. 63g mają na celu wprowadzenie do polskiego systemu prawnego postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/5 z 27 stycznia 1997 r. o przelewach transgranicznych (Dziennik Urzędowy WE nr L 43 z 14 lutego 1997 r., s. 25 i nast.), uwzględniając cele, jakim służyć mają przepisy Dyrektywy, określone zwłaszcza w pkt 7 i 8 Preambuły. W szczególności kolejne przepisy proponowanego artykułu odpowiadają następującym przepisom Dyrektywy 97/5:

przepis art. 63g ust. 1 pkt 1 jest zgodny z art. 5 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 1 pkt 2 jest zgodny z art. 7 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 1 pkt 3 jest zgodny z art. 6.1 Dyrektywy 97/5
przepis art. 63g ust. 1 pkt 4 jest zgodny z art. 6.2 Dyrektywy 97/5
przepis art. 63g ust. 2 jest zgodny z art. 6 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 3 jest zgodny z art. 8 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 4 jest zgodny z art. 9 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 5 jest zgodny z art. 9 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 6 jest zgodny z art. 6.4 i 8.1 Dyrektywy 97/5,
przepis art. 63g ust. 9 jest zgodny z art. 10 Dyrektywy 97/5

W pozostałych sprawach objętych zakresem Dyrektywy 97/5 zostanie wydane rozporządzenie na podstawie delegacji zawartej w art. 63g ust. 15 projektu.

W związku z art. 11 ust. 1 Dyrektywy 97/5 przepisy przyjmowane przez państwa członkowskie zawierać będą wzmiankę o niniejszej dyrektywie lub będą zaopatrzone w taką wzmiankę przy okazji ich oficjalnej publikacji. Realizacją tego postanowienia jest brzmienie art. 63g ust. 15.

Pkt 20.

Uchylenie przepisów art. 65 ust. 2 i 3 motywowane jest tym, że kompleksowa, ustrojowa regulacja dokonywania płatności elektronicznych zostanie dokonana w odrębnej ustawie o kartach płatniczych.

Pkt 21.

Proponowany przepis art. 67 zd. drugie jest zgodny z art. 7, 8 i 9 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 98/26/WE z 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozliczeń w systemach: płatniczym i rozrachunku papierów wartościowych (Dziennik Urzędowy WE nr L 166 z 11 czerwca 1998 r., s. 45 i nast.).

Pkt 22.

Zmiana ta wynika z nowej treści Rozdziału 4.

Pkt 23.

Modyfikacja art. 71 wynika z dążenia do pełnego dostosowania tego przepisu do wymogów Dyrektywy 2000/12/EC (wcześniej określonych w Dyrektywie z 21 grudnia 1992r. w sprawie monitoringu i kontroli koncentracji dużych kredytów i innych wierzytelności instytucji kredytowych). Dodatkowo wprowadzone zostały korekty przepisów w celu usunięcia wątpliwości pojawiających się w związku ze stosowaniem w praktyce norm koncentracji ryzyka kredytowego uregulowanych w tym przepisie. Zmiany w art. 71 obejmują następujące elementy :

- ◆ doprecyzowanie, iż składnikami sumy określającej dopuszczalny poziom zaangażowania kredytowego banku, na poziomie 20% i 25% funduszy własnych, są (obok wierzytelności) udzielone przez bank zobowiązania pozabilansowe,
- ◆ dopuszczenie możliwości przekroczenia limitów 20% i 25% zgodnie z regulacją KNB, która będzie wydana na podstawie art. 128 ust. 4,
- ◆ wprowadzenie odrębnych limitów dopuszczalnego zaangażowania kredytowego dla klientów powiązanych z bankiem stosunkiem zależności (20 %) i pozostałych podmiotów, które nie są podmiotami powiązanymi kapitałowo lub organizacyjnie z bankiem (25%),
- ◆ poszerzenie zakresu wyłączeń stosowania limitów 20% i 25% w oparciu o kryterium zabezpieczenia i korektę wyłączeń wg kryterium podmiotowego (w tym ostatnim przypadku ustawa zawiera rozwiązania wariantowe),
- ◆ udzielenie KNB upoważnienia ustawowego do określenia reguł wyliczania limitów zaangażowania kredytowego.

Proponowany przepis art. 71 jest zgodny z art. 49 i 50 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 24.

Przepis art. 72 stanowić miał swoistą podstawę prawną dla funkcjonowania odrębnej kategorii banków specjalistycznych – banków inwestycyjnych. Podstawą prawną dla funkcjonowania wszystkich kategorii banków powinny być przepisy rangi ustawowej, dlatego też ustawa przewiduje skreślenie tego przepisu.

Przepis art. 72 był niezgodny z art. 19 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego oraz art. 227 Konstytucji RP.

Pkt 25.

Przepis art. 78a jest próbą włączenia do ustawy Prawo bankowe przepisów dotyczących kredytu konsumenckiego.

Proponowany przepis art. 78a jest zgodny z przepisami Dyrektywy Rady nr 87/102/EWG z 22 grudnia 1986 r. w sprawie harmonizacji ustaw i przepisów wykonawczych Państw Członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dziennik Urzędowy WE nr L 042 z 12 lutego 1987 r., s. 48-53).

Pkt 26.

Zmiana brzmienia przepisu art. 79 ust. 5 wynika z wprowadzenia nowego przepisu art. 4 pkt 16, zawierającego zgodną z art. 1 pkt 25 Dyrektywy 2000/12 definicję podmiotów powiązanych kapitałowo lub organizacyjnie.

Pkt 27.

Artykuł 103 ma za zadanie usunięcie problemów związanych z zastosowaniem nettingu na wypadek niewypłacalności. Postanowienia obu ustępów powyższego artykułu mają na celu ochronę stabilności systemu finansowego kraju w sytuacji upadłości dużej instytucji finansowej w świetle pogłębiających się wzajemnych zależności pomiędzy poszczególnymi instytucjami. Istotnym celem regulacji jest także wprowadzenie do polskiego systemu prawnego niektórych postanowień Dyrektywy 2000/12/EC zastępującej w tym zakresie Dyrektywę 96/10/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 marca 1996 r. uzupełniającą Dyrektywę 86/647/EEC w zakresie rozpoznawania umownego nettingu przez kompetentne władze (Dziennik Urzędowy WE nr L 085 z 3 kwietnia 1996 r. s. 0017-0021). Regulacja ta nie wprowadza wprost postanowień aneksu III w/w dyrektywy, a jedynie stwarza możliwość zastosowania postanowień tam zawartych w szczególności spełnienia przez bank warunków rozpoznania zawartych w Aneksie III, 3(b), (i), (ii) w/w dyrektywy.

Rozwiązanie zawarte w powyższej regulacji opiera się na szeroko przyjętej, w szczególności w krajach Unii Europejskiej teorii, zgodnie z którą wszystkie terminowe umowy finansowe zawarte z uwzględnieniem postanowień dotyczącej ich umowy ramowej zawartej pomiędzy stronami, stanowią jeden stosunek umowny. Taka struktura umowy ramowej jest podstawą dla zastosowania nettingu w odniesieniu do umów zawartych z uwzględnieniem jej postanowień. Dotyczy to także sytuacji upadłości jednego z kontrahentów umowy i uzasadnia konieczność jednolitego traktowania przez syndyka terminowych umów finansowych zawartych z uwzględnieniem takiej umowy, a co za tym idzie implikuje konieczność wprowadzenia regulacji ustępu pierwszego. Ogranicza on uprawnienia syndyka określone w art. 39 §1 prawa upadłościowego w ten sposób, że może on je wykonywać jedynie w stosunku do umowy ramowej tworzącej jeden stosunek umowny z szeregu zawartych w jej ramach terminowych umów finansowych, a nie oddzielnie w stosunku do poszczególnych umów. Prowadzi to do sytuacji, w której w wypadku dochowania przez strony należytej staranności poprzez zawarcie odpowiedniej umowy ramowej unika się możliwości wyboru przez syndyka kontynuacji tylko tych finansowych umów terminowych, które przynoszą dochód masie upadłości, a odstąpienia od pozostałych terminowych umów finansowych zawartych z danym kontrahentem (tzw. cherry picking). Konieczność zamiany uprawnienia do odstąpienia od umowy ramowej na uprawnienie do jej wypowiedzenia jest związane przede wszystkim z ciągłym charakterem stosunku prawnego wiążącego strony umowy ramowej, jak i ze specyfiką niektórych terminowych umów finansowych. Wypowiedzenie to ma następować

zgodnie z postanowieniami umowy ramowej co oznacza, że syndyk musi zastosować procedury wypowiedzenia określone w umowie ramowej, w szczególności dotyczące sposobu wyliczenia wartości końcowej (sumy uzyskanej w wyniku dokonania nettingu) winnej lub należnej drugiej stronie umowy ramowej.

Ustęp 2 proponowanej regulacji przewiduje szczególne uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy ramowej w wypadku upadłości kontrahenta (banku lub innego podmiotu) lub nienależytego wykonania przez niego tej umowy ramowej. Ma on na celu zapewnienie bankowi możliwości skutecznego wypowiedzenia umowy ramowej tak w wypadku nienależytego wykonania umowy przez kontrahenta, w szczególności w okresie bezpośrednio poprzedzającym ogłoszenie jego upadłości, jak i po jej ogłoszeniu. Jeżeli bank nie wypowiedział umowy ramowej przed ogłoszeniem upadłości, to zgodnie z ust. 3 może tego dokonać dopiero po wykonaniu przez syndyka jego uprawnienia zgodnie z ust. 1 i oczywiście tylko o tyle, o ile syndyk nie wypowiedział umowy w ramach tych uprawnień.

Pkt 28.

Zmiany w art. 105 wynikają z uwzględnienia konieczności uchylecia tajemnicy bankowej dla celów sporządzania sprawozdań skonsolidowanych struktur organizacyjnych, w których uczestniczą banki oraz potrzeby doprecyzowania zakresu dostępu nadzoru bankowego do tajemnicy bankowej.

Proponowany przepis art. 105 ust. 1 pkt 1 i pkt 2a jest zgodny z przepisami art. 52 do 56 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 29.

Poszerzenie zakresu informacji, które zgodnie z art. 111 bank jest obowiązany ogłaszać w miejscu wykonywania czynności bankowych jest czynnikiem, który może zwiększyć konkurencję pomiędzy bankami i pomoże klientom banków lepiej ocenić sytuację finansową banku oraz ryzyko, jakie mogłoby wiązać się ze zdeponowaniem w nim swoich środków finansowych. Tego rodzaju regulacja jest jednocześnie zgodna z zaleceniami Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego oraz Międzynarodowego Instytutu Finansów, które postulują wprowadzenie unormowań zwiększających przejrzystość rynków finansowych. Wprowadzenie obowiązku ogłaszania składu zarządu i rady nadzorczej banku również byłoby czynnikiem zwiększającym przejrzystość rynku usług bankowych. Informacja dotycząca osób odpowiedzialnych za działalność banku z pewnością będzie pomocna klientom banków w dokonaniu wyboru minimalizującego ponoszone przez nich ryzyko.

Proponowany przepis art. 111 jest zgodny z przepisami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/5 z 27 stycznia 1997 r.

Pkt 30.

Zmiana o charakterze legislacyjnym.

Pkt 31 i 32.

Zmiana brzmienia art. 127 ma na celu pełne dostosowanie sposobu wyliczania funduszy własnych banku do wymogów Dyrektywy 2000/12/EC (w pracach nad konstrukcją przepisów dotyczących funduszy własnych punktem wyjścia były rozwiązania przyjęte w Dyrektywie 89/299/EEC z dnia 17 kwietnia 1989 r. w sprawie funduszy własnych instytucji kredytowych).

Dotychczasowa konstrukcja rodziła wiele problemów z właściwą interpretacją przepisów, jak również konieczność konstruowania skomplikowanych przepisów w aktach wykonawczych. Zmiana czyni przepisy art. 127 czytelniejszymi, co niewątpliwie pozwoli rozwiązać przynajmniej część wątpliwości interpretacyjnych w zakresie rachunku funduszy własnych banku. Dodatkowo w dotychczasowym brzmieniu ustawy występują odstępstwa od regulacji unijnych. W szczególności jako przykłady tych odstępstw można wskazać:

- ◆ brak wśród składników funduszy podstawowych wymienionych w ust. 2 (wg dotychczasowego brzmienia) wyniku z lat ubiegłych, który zgodnie z dyrektywą stanowi składnik funduszy podstawowych banku,
- ◆ wzajemne relacje poszczególnych składników funduszy własnych; zgodnie z dyrektywą zarówno pożyczki podporządkowane, będące składnikami funduszy uzupełniających, jak również same fundusze uzupełniające odnoszone są do “skorygowanych funduszy podstawowych”, natomiast ust. 8 ustawy (w brzmieniu dotychczas obowiązującym) ogranicza udział pożyczek podporządkowanych w funduszach własnych banku do 50% funduszy podstawowych (bez korekt), a fundusze uzupełniające do wysokości 50% funduszy własnych, co również nie jest tożsame z wysokością skorygowanych funduszy podstawowych,
- ◆ brak przepisów dotyczących możliwości spłacenia przed terminem, za zgodą kompetentnych władz (KNB), zaciągniętych pożyczek podporządkowanych,
- ◆ przewidziany w dotychczas obowiązującym brzmieniu obowiązek uzyskania zgody KNB na zaliczenie do funduszy uzupełniających funduszu z aktualizacji wyceny majątku trwałego, nie mający merytorycznego uzasadnienia.

Proponowana zmiana eliminuje powyższe odstępstwa. Należy jednak zauważyć, że Dyrektywa określa maksymalny zestaw elementów zaliczanych do funduszy własnych, dopuszczając bardziej rygorystyczne podejścia polegające na ograniczaniu tych elementów lub ich całkowitym pomijaniu. Z możliwości tej skorzystano poprzez nieuwzględnienie w funduszach własnych: korekty wartości aktywów oraz zysku w trakcie zatwierdzania – uznając je za zbyt mało stabilne.

W ramach zaostrzenia podejścia w warunkach polskich zdecydowano także, iż fundusze własne pomniejsza się o pełną stratę roku bieżącego, podczas gdy Dyrektywa przewiduje pomniejszanie funduszy własnych wyłącznie o istotne straty bieżące.

Dyrektywa przewiduje dodatkowo możliwość odstępstwa od wymaganych limitów nałożonych na strukturę funduszy własnych (relacje funduszy podstawowych, uzupełniających, podporządkowanych) na określony czas i w wyjątkowych przypadkach. Z możliwości tej nie skorzystano. Należy zauważyć, że nowelizacja art. 127 nie przewiduje innych odstępstw od Dyrektywy, jednak obowiązujące regulacje ostrożnościowe wydane na podstawie aktualnego Prawa bankowego przewidują rozwiązania, które jak można domniemywać, zostaną utrzymane także po uchwaleniu nowego Prawa bankowego.

Dyrektywa przewiduje pomniejszanie funduszy własnych o wartości niematerialne i prawne. Aktualnie obowiązująca uchwała KNB w sprawie funduszy własnych nakazuje pomniejszanie tych funduszy o wartości niematerialne i prawne zgodnie z harmonogramem, stopniowo aż do pełnego pomniejszenia w roku 2004. Harmonogram ten ustalono w uchwale Komisji Nadzoru

Bankowego jeszcze przed ustaleniem daty gotowości do przystąpienia do UE na koniec 2002r. Został on zaakceptowany w trakcie screeningu przez przedstawicieli Komisji Europejskiej.

Zgodnie z obowiązującą uchwałą KNB w sprawie funduszy własnych, KNB może, na indywidualny wniosek banku realizującego program naprawczy (lub banku przejmującego inny bank w złej kondycji), zezwolić na pominięcie w rachunku funduszy własnych części lub całości poniesionych strat (czasowo, nie dłużej jednak niż do końca 2003 r.).

Decyzje KNB, o których mowa w ust. 6 dotyczą funduszy własnych banków i mogą mieć decydujący wpływ na podstawowe wskaźniki ekonomiczne. Możliwość zaskarżenia tych decyzji powodowałaby stan niepewności co do kondycji ekonomicznej banków i możliwości dalszego prowadzenia przez nie działalności (np. udzielania kredytów). Taka sytuacja nie powinna występować ponieważ może stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa depozytów. Ust. 6 wyłącza więc możliwość zaskarżenia tych decyzji.

Proponowany przepis art. 127 jest zgodny z art. 34 do 39 Dyrektywy 2000/12.

Także nowa konstrukcja art. 128 jest podyktowana koniecznością dostosowania limitów ostrożnościowych, dotyczących funduszy własnych oraz ich elementów składowych do Dyrektywy 2000/12. W swym dotychczasowym brzmieniu art. 128 dotyczył jedynie współczynnika wypłacalności, który generalnie odnosi się do ryzyka kredytowego.

Nowelizacja nakłada na banki obowiązek utrzymywania funduszy własnych na poziomie nie niższym niż wymogi kapitałowe. Zasady wyliczania tych wymogów kapitałowych pozostawiono w gestii regulacji ostrożnościowych wydawanych przez KNB. Delegacja ta umożliwi opracowanie lub adaptację istniejących regulacji do przepisów Dyrektywy.

Adekwatność kapitałowa banków będzie regulowana odrębnie dla banków narażonych głównie na ryzyko kredytowe. Obowiązującą normą dla nich będzie współczynnik wypłacalności – aktualna regulacja w tym zakresie jest zgodna z Dyrektywą. W momencie uchwalenia nowelizacji Prawa bankowego wymagana będzie jedynie zmiana sposobu wypełnienia normy – nie poprzez utrzymywanie współczynnika wypłacalności na minimalnym poziomie, ale poprzez utrzymywanie funduszy własnych na poziomie nie niższym niż wymóg kapitałowy. Jednocześnie wprowadzony będzie wymagany Dyrektywą drugi sposób szacowania ryzyka kredytowego związanego z operacjami pozabilansowymi (metoda wartości rynkowej), narażonymi na ryzyko kredytowe oraz ryzyko rynkowe. Obowiązującą normą będzie współczynnik adekwatności kapitałowej. Aktualnie w fazie uzgodnień jest regulacja dotycząca ryzyka walutowego, opracowana na podstawie Dyrektywy CAD. W kolejnych etapach dołączane będą wymogi kapitałowe z tytułu pozostałych rodzajów ryzyka rynkowego. Opracowanie zgodnej z Dyrektywą regulacji planowane jest na rok 2000.

Proponowane przepisy art. 128 i art. 128a są zgodne z art. 40 do 47 oraz z art. 51 Dyrektywy 2000/12.

Nowe brzmienie ust. 2 – 4 w art. 131 rozwiązać ma problem stosowania w praktyce zasad współpracy KNB z zagranicznymi nadzorami bankowymi i krajowymi organami nadzoru nad poszczególnymi segmentami rynku finansowego. Podstawą współpracy z organami zagranicznym będą porozumienia zawierane przez KNB z tymi organami. Kontakty z krajowymi organami nadzoru finansowego opierać się zaś mają na zasadzie wzajemności w przekazywaniu informacji dotyczących uczestników rynku finansowego.

Proponowany przepis art. 131 ust. 2-4 jest zgodny z art. 30 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 34 - 38.

Proponowane przepisy art. 134 ust. 3, art. 135 ust. 2 i 3, art. 136 ust. 3 są zgodne z art. 31 Dyrektywy 2000/12 oraz realizują cel określony w pkt 30 preambuły tej Dyrektywy.

Proponowany przepis art. 138 ust. 3 pkt 3a i pkt 4 oraz ust. 3a jest zgodny z art. 32 Dyrektywy 2000/12.

Proponowany przepis art. 138 ust. 5 - 7 jest zgodny z art. 14 Dyrektywy 2000/12.

Przepisy te stanowią istotne uszczegółowienie norm nadzorczych i mają na celu skuteczne ich wykonywanie.

Pkt 39.

W sytuacji określonej w ust. 140a (z punktu widzenia mających powstać zależności pomiędzy podmiotami) Komisja Nadzoru Bankowego zostanie także zobowiązana do zasięgnięcia opinii właściwych władz nadzorczych innego państwa członkowskiego UE przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego. Przepis ust. 140a jest zgodny z art. 12 Dyrektywy.

Kolejne przepisy nakładają na Komisję Nadzoru Bankowego szereg obowiązków informacyjnych wobec Komisji Europejskiej, których wymaga dyrektywa. Są to obowiązki informowania:

- o każdym przypadku wydania zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub oddziału banku zagranicznego – przepis 140b zgodny z art. 11 Dyrektywy,
- o każdym przypadku udzielenia zezwolenia na utworzenie banku krajowego, w tym bezpośrednim lub pośrednim podmiotom zależnym od jednego lub więcej podmiotów dominujących, podlegającym ustawodawstwu państw trzecich ,
- o każdym przypadku otwarcia oddziału banku zagranicznego na terytorium RP,
- o każdym przypadku nabywania przez podmiot dominujący, o którym mowa wyżej pakietu akcji w banku krajowym, który to pakiet sprawia, że bank krajowy staje się jej podmiotem zależnym.

Proponowany art. 140b ustawy jest zgodny z art. 23 ust. 1 Dyrektywy.

Zgodnie z wymogami Dyrektywy, ustawa zawiera również przepis dotyczący wydawania krajowym instytucjom finansowym (zależnym od banków krajowych) zaświadczeń umożliwiającym im podjęcie w innych państwach członkowskich działalności w formie oddziału lub bezpośrednio. Szczegółowe regulacje zawarte zostały w art. 48c. ustawy, które są zgodne z art. 19 Dyrektywy.

Komisja Nadzoru Bankowego zobowiązana jest również do poinformowania Komisji Europejskiej o każdym przypadku uchylecia zezwolenia udzielonego bankowi krajowemu

lub utraty jego mocy wraz z podaniem przyczyn – zapis art. 140c jest zgodny z art. 14 Dyrektywy.

Pkt 40.

Ustawa zgodnie z wymogami zawartymi w art. 26 Dyrektywy 2000/12/EC wprowadza zasadę nadzoru państwa macierzystego nad działalnością instytucji kredytowych świadczących usługi poprzez oddział lub transgranicznie. Komisja Nadzoru Bankowego posiada jednak prawo nadzorowania oddziałów instytucji kredytowych w zakresie płynności. W tym zakresie inspektorzy nadzoru bankowego wykonują czynności kontrolne w oddziałach instytucji kredytowych. W pozostałym zakresie na podstawie upoważnienia udzielonego przez właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego. Rozwiązania przyjęte w art. 141b i 141c ustawy zgodne są z art. art. 27 i 29 Dyrektywy.

Oddziały instytucji kredytowych zostały zobowiązane do przekazywania okresowych sprawozdań ze swej działalności w zakresie i trybie ustalonym na podstawie art. 23 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o Narodowym Banku Polskim. Zapis zgodny z art. 22 ust. 1 Dyrektywy.

Komisja Nadzoru Bankowego wyposażona została w odpowiednie instrumenty prawne, które umożliwiają jej wykonywanie skutecznego nadzoru w zakresie przestrzegania przez oddział instytucji kredytowej przepisów prawa oraz zasad dotyczących płynności. W pierwszym przypadku zastosowano wprost rozwiązania przyjęte w art. 22 Dyrektywy, w drugim przypadku zastosowano odpowiednie instrumenty przewidziane w art. 138 i 141 Prawa bankowego. Proponowane art. zgodne są z art. 22 Dyrektywy.

Komisja Nadzoru Bankowego upoważniona została do zawierania porozumień z właściwymi władzami nadzorczymi pozostałych państw członkowskich w ramach ścisłej współpracy w nadzorowaniu działalności instytucji kredytowych. Art. 141e ustawy zgodny jest z art. 28 Dyrektywy.

Pkt 41.

Szczególny charakter mają zmiany polegające na dodaniu przepisów rozdziału 11b “Nadzór skonsolidowany”. Przepisy tego rozdziału to także przejaw dostosowania polskiego prawa zarówno do wymogów Dyrektywy 2000/12/EC (wcześniej kwestie te regulowała Dyrektywa z 6 kwietnia 1992 r. w sprawie nadzoru skonsolidowanego nad instytucjami kredytowymi), jak i do Podstawowych Zasad Efektywnego Nadzoru Bankowego. Możliwość wykonywania nadzoru skonsolidowanego przyczyni się niewątpliwie do zwiększenia bezpieczeństwa i stabilności polskiego sektora bankowego, a także ułatwi negocjowanie i podpisywanie porozumień z zagranicznymi organami nadzoru bankowego. Nadzorowi skonsolidowanemu podlega:

- ◆ bank, który jest podmiotem dominującym w stosunku do innego banku, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych, lub który posiada bliskie powiązania z innym podmiotem lub podmiotami,
 - ◆ bank, który działa w holdingu finansowym,
 - ◆ bank, który działa w holdingu o działalności mieszanej
- w rozumieniu definicji zawartych w słowniczku w art. 4.

Sprawowanie nad bankiem nadzoru skonsolidowanego nie wyłącza stosowania odpowiednich przepisów niniejszej ustawy regulujących działalność banku jako podmiotu podlegającego nadzorowi indywidualnemu. W ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego KNB dysponować będzie następującymi instrumentami:

- ◆ badanie zatwierdzonych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz sprawozdań finansowych podmiotów tworzących struktury organizacyjne podlegające nadzorowi skonsolidowanemu,
- ◆ prawo do pozyskiwania od podmiotu dominującego wiadomości o działalności holdingu finansowego lub holdingu o działalności mieszanej oraz wchodzących w jego skład podmiotów,
- ◆ prawo dokonywania czynności kontrolnych w podmiotach wchodzących w skład holdingu finansowego lub holdingu o działalności mieszanej,
- ◆ prawo żądania od banku, a także od podmiotu dominującego w holdingu zlecenia niezależnemu biegłemu rewidentowi zbadania sytuacji finansowej podmiotów zależnych w przypadku, gdy w ocenie Komisji Nadzoru Bankowego zaistnieją wątpliwości co do rzetelności zatwierdzonych sprawozdań lub gdy konieczne jest zbadanie związku gospodarczego z innym podmiotem,
- ◆ kompetencja do określenia w drodze uchwały sposobu wyliczania funduszy własnych i wymogów kapitałowych, progów koncentracji kapitałowej oraz limitów koncentracji wierzytelności dla banków działających w holdingu,

Komisja Nadzoru Bankowego może także zawierać, z właściwymi władzami nadzorczymi innych państw, porozumienia określające zakres i tryb wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad bankami, które działają w holdingach finansowych lub holdingach o działalności mieszanej, w skład których wchodzi podmioty mające siedziby w różnych państwach.

Proponowane przepisy rozdziału 11b “Nadzór skonsolidowany” (art. 141f do 141j) są zgodne z art. 52 do 56 Dyrektywy 2000/12.

Pkt 42.

Merytoryczną część ustawy zamykają przepisy art. 171 ust. 6 i 7 wprowadzające odpowiedzialność karną za działalność polegającą na utrudnianiu lub uniemożliwianiu sprawowania nadzoru skonsolidowanego. Przepisy te są zgodne z art. 56 ust. 8 Dyrektywy 2000/12.

Artykuł 2.

Przepis ten reguluje obowiązywanie aktów wykonawczych do ustawy.

Artykuł 3.

Duża liczba zmian powoduje potrzebę ogłoszenia tekstu jednolitego.

Artykuł 4.

Określone w art. 4 terminy wejścia w życie poszczególnych przepisów ustawy wydają się być racjonalnym biorąc pod uwagę przyśpieszone w ostatnim okresie tempo prac nad ustawami dostosowującymi polskie prawo do norm europejskich. Terminy te zapewnią pełne wdrożenie norm europejskich w dziedzinie Prawa bankowego przed planowanym na 1 stycznia 2003 r. przystąpieniem Polski do UE.

Przyjęcie ustawy nie pociągnie za sobą obciążeń finansowych dla budżetu Państwa.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

Cezary Banasiński

Podsekretarz Stanu

Skr. Min. CB./388/2001/ JK

Warszawa, 02 stycznia 2001 r.

Pani

Jolanta Rusiniak

p.o. Sekretarza Rady Ministrów

Szanowna Pani Ministrze

Z upoważnienia Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, przekazuję uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Cezary Banasiński
Cezary Banasiński

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
*Jacek Saryusz-Wolski***

Warszawa, 11 grudnia 2000r.

Sekr. Min. JSW/ /2000/

**UZASADNIENIE
DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU
USTAWY O ZMIANIE USTAWY PRAWO BANKOWE**

Celem projektowanej ustawy jest przede wszystkim dostosowanie prawa polskiego do Dyrektywy Nr 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe. Dyrektywa ta zastępuje poprzednie uregulowania prawa Unii Europejskiej w materii prawa bankowego.

Projekt ustawy dotyczy takich zagadnień uregulowanych w prawie Unii Europejskiej jak: składanie oświadczeń woli na elektronicznych nośnikach informacji, kontrola przepływu własności akcji banków przez Komisję Nadzoru Bankowego (KNB) i wymogi stawiane założycielom banku, kwestia tworzenia banków i oddziałów banków polskich za granicą, pozycja oddziału banku zagranicznego w Polsce, rozliczenia pieniężne, konstrukcja funduszy własnych i nadzorczych norm ostrożnościowych (koncentracja ryzyka kredytowego, wymogi kapitałowe), administracyjne formy oddziaływania nadzoru bankowego na banki.

Poza tym projekt ustawy reguluje też inne zagadnienia objęte zakresem prawa Unii Europejskiej: przelewy transgraniczne, nadzór skonsolidowany i netting a także pieniądź elektroniczny i kredyt konsumencki.

Projekt bierze także pod uwagę Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami (Wspólne Stanowisko (WE) nr 8/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r.) oraz projekt

Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej tzw. Pierwszą Dyrektywę Bankową nr 77/780/EWG (Wspólne Stanowisko (WE) nr 9/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r.).

Projekt wdraża także do polskiego systemu prawnego szereg postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/5/WE z 27 stycznia 1997 r. w sprawie realizacji przez banki zleceń przelewu w obrocie z zagranicą oraz Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 98/26/WE z 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozliczeń w systemach: płatniczym i rozrachunku papierów wartościowych.

Prawie wszystkie przepisy projektu ustawy znajdują swoje szczegółowe odzwierciedlenie w odpowiednich przepisach dyrektyw bankowych.

Nowelizacja Prawa bankowego zawiera poszerzenie katalogu definicji wynikających z prawa Unii Europejskiej. Wymienić tu można projektowany art. 4 pkt 5, zawierający definicję pieniądza elektronicznego. Zastosowanie znajdują tu art. 1 ust. 3 pkt b projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami (Wspólne Stanowisko (WE) nr 8/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000) oraz projekt Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej tzw. Pierwszą Dyrektywę Bankową nr 77/780/EWG (Wspólne Stanowisko (WE) nr 9/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000 r.).

Większość definicji zawartych w art. 4 projektu wynika z prawa Unii Europejskiej w szczególności z Dyrektywy 2000/12/WE. Tytułem przykładu można wymienić definicję przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych oraz definicję instytucji finansowej. Poza tym na podstawie uregulowań prawa Unii Europejskiej skonstruowane zostały definicje państwa goszczącego oraz instytucji kredytowej.

Projekt w art. 7 wprowadza zmiany precyzujące przepisy odnoszące się do oświadczeń woli składanych w związku z wykonywaniem czynności bankowych na elektronicznych nośnikach informacji wynikające bezpośrednio z Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/93/WE z 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych warunków ramowych

dotyczących podpisu elektronicznego (Dziennik Urzędowy WE nr L 013 z 19 stycznia 2000r.).

Zgodnie z zasadą swobody świadczenia usług instytucje kredytowe z państw Unii Europejskiej, będą miały zapewnione prawo do świadczenia usług w zakresie ustalonym w załączniku nr 1 do Dyrektywy nr 2000/12/WE. Kwestia ta jest podstawową zasadą prawa bankowego Unii Europejskiej i została uregulowana została w projektowanych art. 48b i 48i w Rozdziale 2a projektu ustawy. Przepisy te wynikają z art. 18 Dyrektywy 2000/12/WE.

Projekt ustawy implementuje też art. 7, 8 i 9 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 98/26/WE z 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozliczeń w systemach: płatniczym i rozrachunku papierów wartościowych (Dziennik Urzędowy WE nr L 166 z 11 czerwca 1998r.). Wprowadzenie ww. przepisów jest wyprzedzeniem istniejącej sytuacji prawnej gdyż Dyrektywa 98/26/WE dotyczy tylko rozliczeń w strefie EURO.

Przepisy art. 25 i 26 w nowym brzmieniu, wraz z dodanymi art. 26a i 26b stanowią pakiet unormowań określających zasady kontroli przepływu własności akcji banków w formie spółki akcyjnej. Celem zmian jest zapewnienie pełnej zgodności z postanowieniami Dyrektywy 2000/12/EC. W stosunku do dotychczasowego stanu prawnego nowymi rozwiązaniami są:

- sprecyzowanie przedmiotu decyzji KNB jako zezwolenia na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy - w obecnym brzmieniu ustawa mówi o zezwoleniu na nabycie lub objęcie akcji lub praw z akcji (art. 25 ust.1), doprecyzowanie, iż obowiązek uzyskania zezwolenia dotyczy także osoby, która po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy na poziomie określonym w zezwoleniu, w wyniku zbycia akcji lub z innej przyczyny utraciła prawo do wykonywania głosu na tym poziomie (art. 25 ust. 2),
- możliwość wydania decyzji z zastrzeżeniem warunku co do przekroczenia we wskazanym terminie określonego progu liczby głosów na walnym zgromadzeniu (art. 25 ust. 3),
- określenie terminu 14 dni na przesłanie przez bank do KNB powiadomienia o nabyciu pakietu akcji uprawniającego do wykonywania ponad 5% głosów podczas walnego zgromadzenia akcjonariuszy banku (art. 25 ust.4),
- przesłanki uzasadniające odmowę wydania zezwolenia na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku (art. 25 ust. 5):

- niekorzystny wpływ osoby zamierzającej objąć lub nabyć akcje dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem (zastąpiła rękojmię prowadzenia spraw banku w sposób należycie zabezpieczający interesy klientów banku),
- przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania tej osoby uniemożliwiają Komisji Nadzoru Bankowego wykonywanie efektywnego nadzoru (nowa przesłanka),
- rozciągnięcie obowiązku uzyskania zezwolenia lub powiadomienia KNB na sytuacje, w których następują zmiany w liczbie głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy banku w wyniku zmiany statutu banku lub wygaśnięcia uprzywilejowania akcji (art. 25 ust. 6),
- wprowadzenie regulacji przewidującej cofnięcie przez KNB wydanego zezwolenia w razie zaistnienia przesłanek, które są podstawą odmowy wydania zezwolenia przez KNB i określenie skutków takiego cofnięcia (art. 26a),
- rozszerzenie obowiązku uzyskania zezwolenia KNB na nabycie i zawiadomienia KNB o zamiarze zbycia na nabycie lub zbycie obligacji zamiennych na akcje banku, kwitów depozytowych w rozumieniu art. 96 ustawy Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, jak również innych papierów wartościowych, z których wynika prawo lub obowiązek nabycia akcji banku (art. 26b).

Projektowane przepisy art. 25, art. 26, art. 26a i art. 26b wynikają z art. 16 Dyrektywy 2000/12.

Instytucja kredytowa zamierzająca prowadzić działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zobowiązana powiadomić właściwe władze nadzorcze kraju macierzystego, które przesyłają zawiadomienie do Komisji Nadzoru Bankowego. W przypadku działalności prowadzonej za pośrednictwem oddziału instytucja kredytowa będzie mogła ją rozpocząć po upływie określonego w ustawie terminu liczonego od momentu otrzymania przez KNB zawiadomienia, natomiast w przypadku świadczenia usług bezpośrednio z terytorium państwa macierzystego, natychmiast po otrzymaniu przez Komisję Nadzoru Bankowego zawiadomienia. Projekt ustawy precyzyjnie określa treść zawiadomienia, a każda zmiana informacji w nim zawartych skutkuje powstaniem po stronie instytucji kredytowej obowiązku ich ujawnienia jeszcze przed ich dokonaniem. Przepisy projektu umożliwiają Komisji Nadzoru Bankowego ustalenie warunków, których oddział instytucji kredytowej będzie zobowiązany przestrzegać przy prowadzeniu działalności. Jest to bardzo istotny

instrument nadzorczy, którego celem jest utrzymywanie stabilności systemu bankowego w Polsce. Na oddział instytucji kredytowej został także nałożony obowiązek przechowywania dokumentów dotyczących prowadzonej działalności, co pozwala Komisji Nadzoru Bankowego monitorować działalność prowadzoną przez oddziały instytucji kredytowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ww. rozwiązania przyjęte w rozdziale 2a projektu ustawy wynikają z art. 20 i 21 Dyrektywy.

Także kolejne przepisy projektowanego artykułu 63 g odpowiadają następującym przepisom Dyrektywy 97/5/WE:

- przepis art. 63g ust. 1 pkt 1 jest zgodny z art. 5 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 1 pkt 2 jest zgodny z art. 7 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 1 pkt 3 jest zgodny z art. 6.1 Dyrektywy 97/5
- przepis art. 63g ust. 1 pkt 4 jest zgodny z art. 6.2 Dyrektywy 97/5
- przepis art. 63g ust. 2 jest zgodny z art. 6 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 3 jest zgodny z art. 8 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 4 jest zgodny z art. 9 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 5 jest zgodny z art. 9 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 6 jest zgodny z art. 6.4 i 8.1 Dyrektywy 97/5,
- przepis art. 63g ust. 9 jest zgodny z art. 10 Dyrektywy 97/5

W pozostałych sprawach objętych zakresem Dyrektywy 97/5 zostanie wydane rozporządzenie na podstawie delegacji zawartej w art. 63g ust. 8 projektu.

Modyfikacja art. 71 projektu wynika z dążenia do pełnego dostosowania tego przepisu do wymogów Dyrektywy 2000/12/EC (wcześniej określonych w Dyrektywie z 21 grudnia 1992r. w sprawie monitoringu i kontroli koncentracji dużych kredytów i innych wierzytelności instytucji kredytowych). Zmiany w art. 71 obejmują następujące elementy :

- doprecyzowanie iż składnikami sumy określającej dopuszczalny poziom zaangażowania kredytowego banku, na poziomie 20% i 25% funduszy własnych, są (obok wierzytelności) udzielone przez bank zobowiązania pozabilansowe,
- dopuszczenie możliwości przekroczenia limitów 20% i 25% zgodnie z regulacją KNB, która będzie wydana na podstawie art. 128 ust. 4,

- wprowadzenie odrębnych limitów dopuszczalnego zaangażowania kredytowego dla klientów powiązanych z bankiem stosunkiem zależności(20 %) i pozostałych podmiotów, które nie są podmiotami powiązanymi kapitałowo lub organizacyjnie z bankiem (25%),
- poszerzenie zakresu wyłączeń stosowania limitów 20% i 25% w oparciu o kryterium zabezpieczenia i korektę wyłączeń wg kryterium podmiotowego (w tym ostatnim przypadku ustawa zawiera rozwiązania wariantowe),
- udzielenie KNB upoważnienia ustawowego do określenia reguł wyliczania limitów zaangażowania kredytowego.

Proponowany przepis art. 71 jest zgodny z art. 49 i 50 Dyrektywy 2000/12/WE.

Artykuł 103 projektu ma za zadanie usunięcie problemów związanych z zastosowaniem nettingu na wypadek niewypłacalności. Postanowienia obu ustępów powyższego artykułu mają na celu ochronę stabilności systemu finansowego kraju w sytuacji upadłości dużej instytucji finansowej w świetle pogłębiających się wzajemnych zależności pomiędzy poszczególnymi instytucjami. Istotnym celem regulacji jest także wprowadzenie do polskiego systemu prawnego niektórych postanowień Dyrektywy 2000/12/EC zastępującej w tym zakresie Dyrektywę 96/10/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 marca 1996r. uzupełniającą Dyrektywę 86/647/EEC w zakresie rozpoznawania umownego nettingu przez kompetentne władze (Dziennik Urzędowy WE nr L 085 z 3 kwietnia 1996 r. s.0017-0021). Regulacja ta nie wprowadza wprost postanowień aneksu III ww. dyrektywy a jedynie stwarza możliwość zastosowania postanowień tam zawartych w szczególności spełnienia przez bank warunków rozpoznania zawartych w Aneksie III, 3(b) , (i), (ii) ww. dyrektywy.

Postanowienia projektu mają też na celu ochronę stabilności systemu finansowego kraju w sytuacji upadłości dużej instytucji finansowej w świetle pogłębiających się wzajemnych zależności pomiędzy poszczególnymi instytucjami. Istotnym celem tej regulacji jest wprowadzenie do polskiego systemu prawnego niektórych postanowień Dyrektywy nr 2000/12/WE zastępującej w tym zakresie Dyrektywę nr 96/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 marca 1996 uzupełniającą Dyrektywę nr 86/647/EWG w zakresie rozpoznawania umownego nettingu przez kompetentne władze (Dziennik Urzędowy WE Nr L 085 z 3 kwietnia 1996 r.).

Projekt dostosowuje też sposób wyliczania funduszy własnych banku do wymogów Dyrektywy nr 2000/12/WE. Z kolei nowe brzmienie art. 128 Prawa bankowego jest podyktowane koniecznością dostosowania limitów ostrożnościowych dotyczących funduszy własnych oraz ich elementów składowych do Dyrektywy 2000/12/WE.

Projekt ustawy, w wyniku wymogów zawartych w art. 26 Dyrektywy nr 2000/12/WE, wprowadza zasadę nadzoru kraju macierzystego nad działalnością instytucji kredytowych świadczących usługi poprzez oddział lub transgranicznie. Natomiast zmiany polegające na dodaniu przepisów rozdziału 11b “Nadzór skonsolidowany” to przejaw dostosowania polskiego prawa do wymogów Dyrektywy nr 2000/12/WE (art. 52 – 56).

W sytuacji określonej w ust. 140a (z punktu widzenia mających powstać zależności pomiędzy podmiotami) Komisja Nadzoru Bankowego zostanie także zobowiązana do zasięgnięcia opinii właściwych władz nadzorczych innego państwa członkowskiego przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego. Przepis ust. 140a jest zgodny z art.12 Dyrektywy 2000/12/WE.

Kolejne przepisy nakładają na Komisję Nadzoru Bankowego szereg obowiązków informacyjnych wobec Komisji Europejskiej, których wymaga dyrektywa. Są to obowiązki informowania:

- o każdym przypadku wydania zezwolenia na utworzeniu banku krajowego lub otwarciu oddziału banku zagranicznego – przepis 140b zgodny z art. 11 ww. Dyrektywy,
- o każdym przypadku udzielenia zezwolenia na utworzenie banku krajowego, w tym bezpośrednim lub pośrednim podmiotom zależnym od jednego lub więcej podmiotów dominujących, podlegającym ustawodawstwu państw trzecich ,
- o każdym przypadku otwarcia oddziału banku zagranicznego na terytorium RP,
- o każdym przypadku nabywania przez podmiot dominujący, o którym mowa wyżej pakietu akcji w banku krajowym, który to pakiet sprawia, że bank krajowy staje się jej podmiotem zależnym.

Projektowany art. 140b ustawy jest zgodny z art. 23 ust. 1 Dyrektywy.

Zgodnie z wymogami ww. Dyrektywy, ustawa zawiera również przepis dotyczący wydawania krajowym instytucjom finansowym (zależnym od banków krajowych)

zaświadczeń umożliwiającym im podjęcie w innych państwach członkowskich działalności w formie oddziału lub bezpośrednio. Szczegółowe regulacje zawarte zostały w art. 48m. ustawy, które są zgodne z art. 19 ww. Dyrektywy.

Komisja Nadzoru Bankowego zobowiązana jest również do poinformowania Komisji Europejskiej o każdym przypadku uchylecia zezwolenia udzielonego bankowi krajowemu lub utraty jego mocy wraz z podaniem przyczyn – zapis art. 140c jest zgodny z art. 14 ww. Dyrektywy.

Szczególne charakter mają zmiany polegające na dodaniu przepisów rozdziału 11b “Nadzór skonsolidowany”. Przepisy tego rozdziału to także przejaw dostosowania polskiego prawa zarówno do wymogów Dyrektywy 2000/12/EC (wcześniej kwestie te regulowała Dyrektywa z 6 kwietnia 1992 r. w sprawie nadzoru skonsolidowanego nad instytucjami kredytowymi) jak i do Podstawowych Zasad Efektywnego Nadzoru Bankowego. Możliwość wykonywania nadzoru skonsolidowanego przyczyni się niewątpliwie do zwiększenia bezpieczeństwa i stabilności polskiego sektora bankowego a także ułatwi negocjowanie i podpisywanie porozumień z zagranicznymi organami nadzoru bankowego. Nadzorowi skonsolidowanemu podlega:

- bank, który jest podmiotem dominującym w stosunku do innego banku, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych lub który posiada ściśle powiązania z innym podmiotem lub podmiotami,
- bank, który działa w holdingu finansowym,
- bank, który działa w holdingu o działalności mieszanej w rozumieniu definicji zawartych w słowniczku w art. 4.

Sprawowanie nad bankiem nadzoru skonsolidowanego nie wyłącza stosowania odpowiednich przepisów niniejszej ustawy regulujących działalność banku jako podmiotu podlegającego nadzorowi indywidualnemu. W ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego KNB dysponować będzie następującymi instrumentami:

- badaniem zatwierdzonych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz sprawozdań finansowych podmiotów tworzących struktury organizacyjne podlegające nadzorowi skonsolidowanemu,

- prawem do pozyskiwania od podmiotu dominującego wiadomości o działalności holdingu finansowego lub holdingu o działalności mieszanej oraz wchodzących w jego skład podmiotów,
- prawem dokonywania czynności kontrolnych w podmiotach wchodzących w skład holdingu finansowego lub holdingu o działalności mieszanej,
- prawem żądania od banku, a także od podmiotu dominującego w holdingu zlecenia niezależnemu biegłemu rewidentowi zbadania sytuacji finansowej podmiotów zależnych w przypadku, gdy w ocenie Komisji Nadzoru Bankowego zaistnieją wątpliwości co do rzetelności zatwierdzonych sprawozdań lub gdy konieczne jest zbadanie związku gospodarczego z innym podmiotem,
- kompetencją do określenia w drodze uchwały sposobu wyliczania funduszy własnych i wymogów kapitałowych, progów koncentracji kapitałowej oraz limitów koncentracji wierzytelności dla banków działających w holdingu,

Komisja Nadzoru Bankowego może także zawierać z właściwymi władzami nadzorczymi innych państw porozumienia określające zakres i tryb wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad bankami, które działają w holdingach finansowych lub holdingach o działalności mieszanej, w skład których wchodzi podmioty mające siedziby w różnych państwach.

Proponowane przepisy rozdziału 11b “Nadzór skonsolidowany” (art. 141f do 141i) są zgodne z art. 52 do 56 Dyrektywy 2000/12/WE.

NPPC w zakresie Priorytetu 3.1 nie odnosi się do Dyrektyw 97/5/WE, 98/26/WE 2000/12/WE ani do Wspólnych Stanowisk 8/2000 i 9/2000.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr. Min. JSW/ *2180*/2000/DLE-TK

Warszawa, *13.12.* 2000 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy - Prawo bankowe (pismo nr RM-10-170-00), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektu ustawy jest implementacja do polskiego systemu prawnego, dotychczas w nim nie ujętych, postanowień zawartych w uregulowaniach Unii Europejskiej dotyczących kwestii bankowych. Przepisy zawarte w ustawie odnoszą się także do regulacji unijnych dotyczących kredytów konsumenckich oraz przygotowywanych dyrektyw w zakresie pieniądza elektronicznego.
- II. Podstawowym aktem prawa Unii Europejskiej w tej materii jest Dyrektywa Nr 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dziennik Urzędowy WE nr L 126 z 26 maja 2000 r.). Dyrektywa ta zastąpiła szereg poprzednich dyrektyw bankowych, które dotychczas normowały działalność instytucji kredytowych na obszarze Wspólnego Rynku.

- III. Projekt ustawy zawiera przepisy dotyczące: składania oświadczeń woli na elektronicznych nośnikach informacji, kontroli przepływu własności akcji banków przez Komisję Nadzoru Bankowego, wymogów stawianych założycielom banków, tworzenia banków i oddziałów banków polskich za granicą oraz oddziałów banków zagranicznych w Polsce, rozliczeń pieniężnych, konstrukcji funduszy własnych i nadzorczych norm ostrożnościowych, zasad podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i banki krajowe na terenie państw Unii Europejskiej, sprawowania nadzoru nad oddziałami instytucji kredytowych działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i oddziałami banków krajowych działających na terytorium państw Unii Europejskiej, obowiązków informacyjnych Komisji Nadzoru Bankowego wobec Komisji Europejskiej, przelewów transgranicznych, nadzoru skonsolidowanego, nettingu oraz pieniądza elektronicznego i kredytu konsumenckiego. Te dwie ostatnie kwestie mają być unormowane w odrębnych ustawach ustrojowych.
- IV. Nowelizacja Prawa bankowego zawiera poszerzenie katalogu definicji wynikających z prawa Unii Europejskiej. Wymienić można projektowany art. 4 pkt. 5, zawierający definicję pieniądza elektronicznego. Pieniądz elektroniczny został, w zgodzie z projektowanymi w UE rozwiązaniami, zdefiniowany jako wartość pieniężna stanowiąca elektroniczny odpowiednik znaków pieniężnych, która spełnia następujące warunki: a) jest przechowywana na elektronicznych nośnikach informacji, b) jest wydawana do dyspozycji na podstawie umowy w zamian za środki pieniężne o nominalnej wartości nie mniejszej niż ta wartość, c) jest przyjmowana jako środek płatniczy przez przedsiębiorców innych niż wydający ją do dyspozycji. Zastosowanie znajdują tu art. 1 ust. 3 pkt b projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami (Wspólne Stanowisko (WE) nr 8/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000) oraz projekt Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej tzw. Pierwszą Dyrektywę Bankową nr 77/780/EWG (Wspólne Stanowisko (WE) nr 9/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000 r.).
- V. Także definicje zawarte w art. 4 pkt. 6-16 pozostają w zgodności z prawem Unii Europejskiej w szczególności z Dyrektywą 2000/12/WE. Tytułem przykładu można wymienić definicję przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych oraz definicję instytucji finansowej. Poza tym w zgodzie z uregulowaniami prawa Unii Europejskiej skonstruowane zostały definicje państwa goszczącego i instytucji kredytowej.
- VI. Projekt w art. 7 wprowadza zmiany precyzujące przepisy odnoszące się do oświadczeń woli składanych w związku z wykonywaniem czynności bankowych na elektronicznych nośnikach informacji. Proponowany przepis jest zgodny z przepisami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/93/WE z 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych warunków ramowych dotyczących podpisu elektronicznego (Dziennik Urzędowy WE nr L 013 z 19 stycznia 2000 r.).

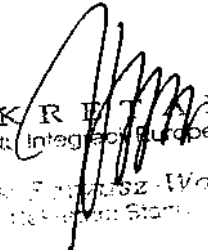
- VII. Nowy przepis art. 40a nakłada na oddział banku zagranicznego pewne wymagania co do stosowania języka polskiego (nazwa formy prawnej, prowadzenie odrębnej rachunkowości). Poza tym powoływanie dyrektora oddziału i jednego z jego zastępców ma się odbywać wg. zasad obowiązujących przy powoływaniu prezesa i członka zarządu banku w formie spółki akcyjnej i banku państwowego. Należy podkreślić, że proponowany przepis art. 40a jest zgodny z art. 15 Dyrektywy 2000/12/WE.
- VIII. Zgodnie z zasadą swobody świadczenia usług instytucje kredytowe z państw Unii Europejskiej, będą miały zapewnione prawo do świadczenia usług w zakresie ustalonym w załączniku nr 1 do Dyrektywy nr 2000/12/WE. Kwestia ta uregulowana została w projektowanych art. 48b i 48i w Rozdziale 2a projektu ustawy. Przepisy te są zgodne z art. 18 Dyrektywy 2000/12/WE.
- IX. Także projektowane przepisy art. 63g pozostają w zgodzie z postanowieniami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/5 z 27 stycznia 1997 r. o przelewach transgranicznych (Dziennik Urzędowy WE nr L 43 z 14 lutego 1997 r.).
- X. Zdanie drugie projektowanego przepisu art. 67 jest zgodne z art. 7, 8 i 9 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 98/26/WE z 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozliczeń w systemach: płatniczym i rozrachunku papierów wartościowych (Dziennik Urzędowy WE nr L 166 z 11 czerwca 1998 r.). Wprowadzenie ww. przepisów jest wyprzedzeniem istniejącej sytuacji prawnej. Dyrektywa 98/26/WE dotyczy bowiem rozliczeń w strefie EURO.
- XI. Projektowany art. 103 ma za zadanie usunięcie problemów związanych z zastosowaniem nettingu na wypadek niewypłacalności. Postanowienia tego przepisu mają na celu ochronę stabilności systemu finansowego kraju w sytuacji upadłości dużej instytucji finansowej w świetle pogłębiających się wzajemnych zależności pomiędzy poszczególnymi instytucjami. Istotnym celem regulacji jest wprowadzenie do polskiego systemu prawnego niektórych postanowień Dyrektywy nr 2000/12/WE zastępującej w tym zakresie Dyrektywę nr 96/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 marca 1996 uzupełniającą Dyrektywę nr 86/647/EWG w zakresie rozpoznawania umownego nettingu przez kompetentne władze (Dziennik Urzędowy WE Nr L 085 z 3 kwietnia 1996 r.).
- XII. Przewidziana w projekcie możliwość uchylecia tajemnicy bankowej dla celów sporządzania sprawozdań skonsolidowanych struktur organizacyjnych, w których uczestniczą banki (projektowany art. 105) pozostaje w zgodzie z przepisami art. 52 do 56 Dyrektywy nr 2000/12/WE.
- XIII. Z kolei zmiana brzmienia art. 127 Prawa bankowego ma na celu dostosowanie sposobu wyliczania funduszy własnych banku do wymogów Dyrektywy nr 2000/12/WE. Nowe brzmienie art. 128 Prawa bankowego jest podyktowane koniecznością dostosowania limitów ostrożnościowych, dotyczących funduszy własnych oraz ich elementów składowych do Dyrektywy 2000/12/WE.

- XIV. Projekt ustawy, zgodnie z wymogami zawartymi w art. 26 Dyrektywy nr 2000/12/WE, wprowadza zasadę nadzoru kraju macierzystego nad działalnością instytucji kredytowych świadczących usługi poprzez oddział lub transgranicznie. Natomiast zmiany polegające na dodaniu przepisów rozdziału 11b "Nadzór skonsolidowany" to przejaw dostosowania polskiego prawa do wymogów Dyrektywy nr 2000/12/WE (art. 52 – 56). Uprzednio kwestie te regulowała Dyrektywa z 6 kwietnia 1992 r. w sprawie nadzoru skonsolidowanego nad instytucjami kredytowymi.
- XV. Określone w art. 4 projektu ustawy terminy wejścia w życie poszczególnych jej przepisów zapewniają pełne wdrożenie norm prawa Unii Europejskiej w dziedzinie prawa bankowego przed planowanym przystąpieniem Polski do UE.
- XVI. **W konkluzji stwierdzam, że opiniowany projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo bankowe jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan
Rafał Zagórny
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

SEKRETARZ
Komitetu Integracji Europejskiej
Janusz Wolski
Minister Stanu

Projekt**Rozporządzenie Ministra Finansów****z dnia 2000 r.****w sprawie przelewów transgranicznych**

Na podstawie art. 63g ust. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063, Nr 162, poz. 1118, z 1999 r., Nr 11, poz. 95, Nr 40, poz. 399) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe obowiązki, związane z wykonywaniem przelewów transgranicznych o wartości nie przekraczającej równowartości w złotych 50.000 euro, według kursów średnich ogłaszanych przez NBP, obowiązujących w dniu przyjęcia zlecenia, zgodnie z Dyrektywą 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997r. w sprawie przelewów transgranicznych (Dz. Urz. WE nr L43, s 25).

2. Postanowienia rozporządzenia stosuje się do wykonywania przelewów transgranicznych w obrocie z krajami członkowskimi Unii Europejskiej, w walutach tych krajów.

§ 2. Dla potrzeb niniejszego rozporządzenia użyte w nim określenia oznaczają:

1) przelew transgraniczny –

- a) polecenie przelewu za granicę, polegające na przekazaniu, przez bank krajowy lub oddział banku zagranicznego działający w Polsce, uprawniony do wykonywania takich czynności zgodnie z właściwymi przepisami, prowadzący rachunek bankowy zleceniodawcy, określonej kwoty pieniężnej z jego rachunku na rachunek beneficjenta w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub
- b) polecenie przelewu z zagranicy, polegające na przekazaniu przez bank lub inną instytucję, uprawnioną do wykonywania takich czynności przez właściwe przepisy kraju członkowskiego Unii Europejskiej, określonej kwoty pieniężnej z rachunku zleceniodawcy na rachunek bankowy beneficjenta w Polsce, lub
- c) wpłatę gotówki na rachunek beneficjenta za granicą, polegającą na przekazaniu przez bank krajowy lub oddział banku zagranicznego działający w Polsce, uprawniony do wykonywania takich czynności przez właściwe przepisy, określonej kwoty środków pieniężnych, wpłaconych przez zleceniodawcę w gotówce, na rachunek beneficjenta w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub
- d) wpłatę gotówki dokonaną za granicą, polegającą na przekazaniu przez bank lub inną instytucję, uprawnioną do wykonywania takich czynności przez właściwe przepisy kraju członkowskiego Unii Europejskiej, określonej kwoty środków pieniężnych, wpłaconych przez zleceniodawcę w gotówce, na rachunek bankowy beneficjenta w Polsce,

- 2) zleceniodawca – osobę fizyczną, prawną lub jednostkę organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej, zlecającą wykonanie przelewu transgranicznego,
- 3) beneficjent – odbiorcę przelewu transgranicznego,
- 4) klient – zleceniodawcę lub beneficjenta; zleceniodawcą i beneficjentem może być ta sama osoba,
- 5) bank zleceniodawcy:

- a) dla przelewów transgranicznych kierowanych za granicę - bank krajowy lub oddział banku zagranicznego działający w Polsce, upoważniony na mocy odrębnych przepisów do realizowania przelewów transgranicznych,
- b) dla przelewów transgranicznych otrzymywanych zza granicy – bank lub inna instytucja uprawniona do realizowania przelewów transgranicznych przez właściwe przepisy kraju członkowskiego Unii Europejskiej,
- 6) bank beneficjenta:
 - a) dla przelewów transgranicznych kierowanych za granicę – bank lub inna instytucja, uprawniona przez właściwe przepisy kraju członkowskiego Unii Europejskiej, do prowadzenia rachunku beneficjenta,
 - b) dla przelewów transgranicznych otrzymywanych zza granicy - bank krajowy lub oddział banku zagranicznego działający w Polsce, prowadzący rachunek bankowy beneficjenta,
- 7) instytucja pośrednicząca – bank lub inną instytucję uczestniczącą w wykonywaniu przelewów transgranicznych, nie będącą ani bankiem zlecniodawcy ani bankiem beneficjenta,

§ 3. Przyjęcie przez bank zlecenia na wykonanie przelewu transgranicznego następuje w dniu spełnienia przez zlecniodawcę wszystkich warunków określonych przez ten bank, w tym dostarczenia wszystkich niezbędnych informacji i zapewnienia środków pieniężnych niezbędnych do jego wykonania (data przyjęcia zlecenia).

§ 4. 1. Bank wykonujący przelewy transgraniczne informuje na piśmie swoich aktualnych i potencjalnych klientów o warunkach wykonywania przez niego przelewów transgranicznych, a w miarę możliwości, na życzenie klienta, udostępnia tę informację za pomocą nośników elektronicznych. Obowiązek pisemnego poinformowania klienta uważa się za zachowany także wówczas, gdy informacja ta została umieszczona w sposób ogólnie dostępny w miejscu wykonywania przez bank czynności.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności:

- 1) określenie liczby dni niezbędnych do uznania rachunku banku beneficjenta kwotą przelewu transgranicznego, początek biegu tego terminu musi być wyraźnie określony,
- 2) określenie terminu uznawania prowadzonego przez siebie rachunku beneficjenta kwotą środków pieniężnych, otrzymanych przez bank w wyniku wykonania przelewu transgranicznego zza granicy,
- 3) wysokość prowizji i opłat należnych bankowi od klienta oraz sposób ich pobierania,
- 4) datę waluty, jeżeli taka powinna być zastosowana przez bank zlecniodawcy,
- 5) opis stosowanych procedur reklamacyjnych i odszkodowawczych oraz sposób dostępu do nich,
- 6) wskazanie stosowanych kursów walut.

§ 5. 1. Po wykonaniu przelewu transgranicznego banki zlecniodawcy i beneficjenta przekazują swoim klientom, z zastrzeżeniem ust. 3, potwierdzenia jego wykonania w formie uzgodnionej z klientem.

2. Potwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane w formie wyciągu z rachunku bankowego. Powinno ono zawierać w szczególności:

- 1) jednoznaczną identyfikację przelewu transgranicznego,
- 2) pierwotną kwotę przelewu transgranicznego,
- 3) kwotę wszystkich opłat i prowizji należnych od klienta,
- 4) datę waluty, jeżeli była zastosowana,

5) określenie kursów walut, jeżeli ich zastosowanie miało miejsce podczas wykonywania przelewu transgranicznego.

3. Przekazanie potwierdzenia, o którym mowa w ust. 1, nie jest konieczne w razie rezygnacji klienta z jego otrzymania.

§ 6. Jeżeli zleceniodawca określił to w zleceniu, bank beneficjenta powiadamia beneficjenta o poniesieniu przez niego, w całości lub części, opłat za wykonanie przelewu transgranicznego.

§ 7. 1. Jeżeli bank zleceniodawcy dokona, z pierwotnej kwoty przelewu transgranicznego, potrącenia nie wynikającego ze zlecenia, na żądanie zleceniodawcy uznaje kwotą tego potrącenia, na swój koszt, rachunek beneficjenta, chyba że zleceniodawca zadysponował uznaniem tą kwotą swojego rachunku.

2. Jeżeli instytucja pośrednicząca dokona, z pierwotnej kwoty przelewu transgranicznego, potrącenia nie wynikającego ze zlecenia, uznaje kwotą tego potrącenia, na swój koszt, rachunek banku zleceniodawcy, lub na żądanie tego banku, rachunek beneficjenta.

3. Jeżeli bank beneficjenta dokona, z pierwotnej kwoty przelewu transgranicznego, potrącenia nie wynikającego ze zlecenia, uznaje na swój koszt kwotą potrącenia rachunek beneficjenta.

§ 8. Sądami polubownymi właściwymi do rozpoznawania sporów z zakresu przelewów transgranicznych są:

- a) sądy polubowne przy organizacjach zrzeszających banki krajowe,
- b) sąd polubowny przy Krajowej Izbie Gospodarczej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003r.

Minister Finansów

U Z A S A D N I E N I E

Wydanie rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie przelewów transgranicznych, wraz z wprowadzeniem odpowiednich zmian do ustawy Prawo bankowe, jest spowodowane koniecznością implementacji do polskiego systemu prawnego Dyrektywy 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997r. w sprawie przelewów transgranicznych, która jest aktem prawnym wymagającym bezwarunkowego wdrożenia zarówno w krajach Unii Europejskiej, jak i w krajach akcesyjnych.

Znaczna część przepisów Dyrektywy odnosi się do kwestii odpowiedzialności banków oraz innych instytucji finansowych, realizujących przelewy transgraniczne. Ponieważ zagadnienia związane z odpowiedzialnością banków wobec ich klientów są domeną ustawy Prawo bankowe, większość zapisów Dyrektywy znalazła swoje odzwierciedlenie w projekcie ustawy zmieniającej ww. ustawę. Proponowany nowy art. 63g ustawy Prawo bankowe zawiera m.in. delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółów nieunormowanych w ustawie, precyzujących zgodnie z brzmieniem Dyrektywy obowiązki banków i innych instytucji finansowych. Należą do nich przede wszystkim określenie szczegółowego zakresu informacji, jaką banki byłyby zobowiązane do przedstawienia swoim (również potencjalnym) klientom oraz wskazanie sądów polubownych dla rozpoznawania spraw związanych z wykonaniem przelewów transgranicznych.

Znowelizowana ustawa Prawo bankowe oraz wydane z jej upoważnienia rozporządzenie Ministra Finansów zapewnią pełną zgodność prawa polskiego z ustawodawstwem unijnym w zakresie objętym Dyrektywą w sprawie przelewów transgranicznych.

Zestawienie przepisów prawnych Wspólnoty Europejskiej oraz odpowiadających im projektowanym przepisom prawa polskiego w przygotowanym przez Narodowy Bank Polski projekcie zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. nr 140, poz. 939)

Projekt zmian	Przepisy aktów prawnych WE
Art. 4 pkt 5 Art. 5 ust. 1 pkt 6a	Art. 1 ust. 3 pkt b projektu Dyrektywy w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami (Wspólne Stanowisko (WE) nr 8/2000 uchwalone przez Radę 29 listopada 1999 r., Dziennik Urzędowy WE nr C 26 z 28 stycznia 2000, s. 0001)
Art. 4 pkt 6	Art. 1 pkt 10 Dyrektywy nr 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dziennik Urzędowy WE nr L 126 z 26 maja 2000 r. s.0001-0059)
Art. 4 pkt 7	Art. 1 pkt 5 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 8	Art. 1 pkt 12 Dyrektywy 2000/12 w związku z art. 1 Dyrektywy 83/349/EEC
Art. 4 pkt 9	Art. 1 pkt 13 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 10	Art. 1 pkt 21 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 11	Art. 1 pkt 22 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 12	Art. 1 pkt 23 Dyrektywy 2000/12 w związku z art. 1 i 2 Dyrektywy 83/349/EEC
Art. 4 pkt 13	Art. 1 pkt 4 Dyrektywy 2000/12 w związku z art. 1 i 2 Dyrektywy 83/349/EEC
Art. 4 pkt 14	Art. 1 pkt 8 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 15	Art. 1 pkt 26 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 16	Art. 1 pkt 25 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 17	Art. 1 pkt 1 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 18, 19, 20	Art. 1 pkt 3 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 22	Art. 1 pkt 6 Dyrektywy 2000/12
Art. 4 pkt 23	Art. 1 pkt 7 Dyrektywy 2000/12
Art. 5 ust. 1 pkt 4	Załącznik Nr 1 do Dyrektywy 2000/12
Art. 5 ust. 2 pkt 1	Dyrektywa Rady nr 87/102/EWG z 22 grudnia 1986 r. w sprawie harmonizacji ustaw i przepisów wykonawczych Państw Członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dziennik Urzędowy WE nr L 042 z 12 lutego 1987 r., s. 0048 – 0053)
Art. 5 ust. 3	projekt Dyrektywy w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje zajmujące się wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tymi instytucjami
Art. 5 ust. 4	Art. 3 zdanie drugie Dyrektywy 2000/12
Art. 7	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/93/WE z 13 grudnia 1999 r. w sprawie

		wspólnotowych warunków ramowych dotyczących podpisu elektronicznego (Dziennik Urzędowy WE nr L 013 z 19 stycznia 2000 r., s. 12 i nast.)
Art. 11		Art. 33 Dyrektywy 2000/12
Art. 13a		Art. 6 ust. 2 Dyrektywy 2000/12
Art. 25		Art. 16 Dyrektywy 2000/12
Art. 26		Art. 16 Dyrektywy 2000/12
Art. 26a		Art. 16 Dyrektywy 2000/12
Art. 26b		Art. 16 Dyrektywy 2000/12
Art. 30 ust. 1 pkt 2		Art. 6 ust. 1 Dyrektywy 2000/12
Art. 32		Art. 5 Dyrektywy 2000/12
Art. 37		Art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2000/12
Art. 39 ust.1		Art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
Art. 40a		Art. 15 Dyrektywy 2000/12
Art. 48a – 48n		Art. 18 i 20-22 Dyrektywy 2000/12
Art.63g ust.1 pkt 1		Art. 5 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/5 z 27 stycznia 1997 r. o przelewach transgranicznych (Dziennik Urzędowy WE nr L 43 z 14 lutego 1997 r., s. 25 i nast.)
Art. 63g ust. 1 pkt 2		Art. 7 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust. 1 pkt 3		Art. 6.1 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust.1 pkt 4		Art. 6.2 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust. 2		Art. 6 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust. 3		Art. 8 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust. 4		Art. 9 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust 5		Art. 9 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust. 6		Art. 6.4 i 8.1 Dyrektywy 97/5
Art. 63g ust. 9		Art. 10 Dyrektywy 97/5
Art. 67		Art. 7, 8 i 9 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 98/26/WE z 19 maja 1998 r. w sprawie niepodważalności rozliczeń w systemach płatności i rozliczeń papierów wartościowych (Dziennik Urzędowy WE nr L 166 z 11 czerwca 1998 r., s. 45 i nast.)
Art. 71		Art. 49 i 50 Dyrektywy 2000/12
Art. 78a		Dyrektywa 87/102
Art. 79 ust. 5		Art. 1 pkt 25 Dyrektywy 2000/12
Art. 103		Załącznik nr 3, 3(b), (i), (ii) Dyrektywy 2000/12
Art. 105 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a		Art. 52 do 56 Dyrektywy 2000/12
Art. 111 ust. 1pkt 7		Art. 3 i 4 Dyrektywy 97/5
Art. 127		Art. 34 do 39 Dyrektywy 2000/12
Art. 128 i art. 128a		Art. 40 do 47 i art. 51 Dyrektywy 2000/12
Art. 131 ust. 2-4		Art. 30 Dyrektywy 2000/12
Art. 134 ust. 3		Art. 31 i punkt 30 Preambuły Dyrektywy 2000/12
Art. 135 ust. 2		Art. 31 i punkt 30 Preambuły Dyrektywy 2000/12
Art. 136 ust. 3		Art. 31 i punkt 30 Preambuły Dyrektywy 2000/12
Art. 138 ust. 3 pkt 3a i pkt 4		Art. 32 Dyrektywy 2000/12

oraz ust. 3a		
Art. 138 ust. 5-7		Art. 14 Dyrektywy 2000/12
Art. 140a		Art. 12 Dyrektywy 2000/12
Art. 140b		Art. 11 i 23 ust. 1 Dyrektywy 2000/12
Art. 140c		Art. 14 Dyrektywy 2000/12
Art. 141a – 141f		Art. 22, 26 do 29 Dyrektywy 2000/12
Art. 141f - 141i		Art. 52 - 56 Dyrektywy 2000/12
Art. 171 ust. 6 i 7		Art. 58 Dyrektywy 2000/12

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

**PROJEKTU USTAWY
O ZMIANIE USTAWY
PRAWO BANKOWE**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 12 grudnia 2000 r.

Obszar Negocjacyjny: „Swoboda świadczenia usług”

Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej: rozdział 3,
priorytet 3.1

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem oraz projektem aktu wykonawczego
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy wraz z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 12 grudnia 2000r.
5.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: 1. Siódma Dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1983r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, wydana na mocy art.54. ust. 3 lit. g) Traktat (83/349/EWG) 2. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997r. w sprawie zagranicznych przekazów bankowych (97/5/WE) 3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998r. w sprawie finalności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych (98/26/WE) 4. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999r. w sprawie ramowych warunków Wspólnoty dla podpisu elektronicznego (99/93/WE)